

ဝိတ်ကူးချိချိစာပေဌာန



သံကိုကြွက်စား၊ သားကိုစွန့်ချီ

မြန်မာ့မိုးရာ

ဝကားပုံပုံပြင်များ

ဦးအောင်သိမ်းပြတ်

ဒုတိယအကြိမ်

mgvye.com

mgyoe.com

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်
သံကိုကြွက်စား၊ သားကိုစွန့်ချီ
မြန်မာ့ရိုးရာ
ဝကားပုံပုံပြင်များ



ISBN9789997119223



9 789997 119223

2,500.00KS

သံကိုကြွက်စား သားကိုစွန့်ချိနှင့် မြန်မာ့ရိုးရာစကားပုံ ပုံပြင်များ၊ ဦးအောင်သိမ်းမြတ်
မျက်နှာပုံးပန်ချို - တော်တီဆွ
အတွင်းသရုပ်ဖော် - ဖေသစ်တည်
စာမျက်နှာ ၂၃၆ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီမီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းအေး၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉ နိုဝင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၂၀၁၂ သင်းစာပေ၏ ပထမအကြိမ်မူ
ရောင်းဈေး ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

- စာဦးအမှာ	(က)
၁။ ကျီး ဘုတ် ရိုသေ၊ ဘုတ် ကျီး ရိုသေ	၂
၂။ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ	၈
၃။ ကျားသေ အသက်သွင်း	၁၈
၄။ မြစ်တစ်ဖက် ဝက်လက်ကင်	၂၄
၅။ မြွေပါလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံး	၃၂
၆။ ယာလည်း ညက်စေ၊ ကြက်လည်း ပန်းစေ	၃၇
၇။ အကြံကုန် ဂဠုန် ဆားချက်	၃၉
၈။ စန္ဒရုတ် စစ်တိုက်သလို	၄၄
- မြစ်ရေကို တားသော မင်း	၄၅
- ဓနနန္ဒမင်း ငိုကြွေးရပြီ	၄၉
- ကြောက်လျှင် လွဲ ရဲလျှင် မင်းဖြစ်	၅၂
- မုန့်သည်မ၏ စကား	၅၃
၉။ ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ်	၅၆
၁၀။ သူ့ကိုဖျက် ကိုယ် အရင်ပျက်	၅၉

၁၁။ သံကို ကြွက်စား သားကို စွန်ချီ	၆၆
၁၂။ မရွယ်ဘဲနှင့် ဇော်ကဲ မင်းဖြစ်	၇၂
- ဗျာဒိတ်တော်ရ ရွှေအင်းဝ	၇၂
- တရိန်း မစပ်သော မြို့	၇၆
- သူခိုးကို တိုက်စိုးနှင်းခြင်း	၈၂
- မြတ်နိုးစွာသော စောဥမ္မာ	၈၉
- ရမည်းသင်းစား သီလဝ	၉၅
- မရွယ်ဘဲ ဇော်ကဲ ထွက်သည်	၁၀၄
၁၃။ သမင် မွေးရင်း ကျား စားရင်း	၁၁၀
၁၄။ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်	၁၁၄
၁၅။ စူဠလိပ် ရေထဲ လွတ်သလို	၁၂၀
- ချစ်သူရှာသော နဂါးမ	၁၂၀
- ဆန်ဆုံစား ကံကုန်သွား	၁၂၈
- စူဠလိပ်ကို ရေထဲသို့	၁၃၁
၁၆။ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနားခိုက်	၁၃၆
၁၇။ ယုန်မရခင်က သံပရာရှာ	၁၄၀
- လက်သနမည် စိုးကြသည်	၁၄၀
- သုံ့ရ သူရဲကောင်း	၁၄၂
- ယုန် သေချာပေါက် ရရမည်	၁၄၅
၁၈။ ကျေးဇူးရှင် ပြစ်မှား မယား စွန့်ပစ်သွား	၁၄၈
၁၉။ ပျားရည် တစ်စက်ကြောင့် ပြည်ပျက်	၁၅၄
၂၀။ သားကား အဖျား မြေးကား အရင်း	၁၆၂
- ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးနိုင်မှ လွတ်မည်	၁၆၂
- မထီး တူမ သမ္ဘူလ	၁၆၆
- သမီးတော်က တစ်မှောင့်	၁၇၀
- မြေးက အရင်း သားက အဖျားဖြစ်ပြီ	၁၇၄

၂၁။ ကျွေးကား ကျွေး၏ မဝ၊ ပေးကား ပေး၏ မရ	၁၈၀
၂၂။ အလိုကြီးသော် အရနည်း	၁၈၆
၂၃။ အပျိုကြီး ကလက် ဘုံပျက်	၁၉၂
၂၄။ သေရည်သေရက် လူကို ဖျက်	၂၀၀
- ကေတုမတီ မင်းပျိုမင်းလွင်	၂၀၀
- နောင်ရိုးအရပ်မှ တိုက်ပွဲ	၂၀၄
- ပေါ်တူဂီနှစ်ဖက်ပါသော ပွဲကြီး	၂၀၈
- သူယုတ်မာကို ပေါင်းမိခြင်း	၂၁၃
၂၅။ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး	၂၁၈
၂၆။ မရ ရသက ချိုင့်	၂၂၁
- သားစားကြူးသော ဘုရင်	၂၂၁
- ခြေလှမ်းမှားသော ထိုတစ်နေ့	၂၂၃
- ပြည့်ရှင်မင်းတရား ပျက်ပြီ	၂၂၆
- တရားစောင့်သော စစ်သူကြီး	၂၂၉
- ကျေးဇူးကန်းသော ပေါရီသာဒ	၂၃၂
၂၇။ အတုမြင် အတတ်သင်	၂၃၅



mgyc.com

mgyc.com

တဦး အမှာ

အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြည့်စုံ၍ လူအများ စံပြု ပုံခိုင်း ပြော
ဆိုလေ့ရှိသော စကား၊ ပြောထုံး စကားသည် 'စကားပုံ'
ဖြစ်၏။

ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုအရ စိတ်ကူးဖြင့် အဆန်း
တကြယ် ဖွဲ့နွဲ့ ရေးသားပြောဆိုသော ပုံဝတ္ထုကို 'ပုံပြင်' ဟု
ခေါ်၏။

သို့ဖြစ်၍ 'စကားပုံ ပုံပြင်များ' ကို ပြုစုမည် ဆို
သောအခါ 'အနက် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြည့်စုံ၍ လူအများ စံပြု
ပုံခိုင်း ပြောဆိုလေ့ရှိသော စကား' နှင့် အကျုံးဝင်သော ပုံပြင်
ကို ရှာဖွေရပါသည်။

ပုတ္တောဝါဒ ဆုံးမစာတွင်

စကားမွေ၊ စကားနှောက်၊ စကားတတ်

စကားလျှောက်၊ စကားထား၊ စကားနှပ်

စကားပွား၊ စကားသွား၊ စကားသိပ်

စကားလာ၊ စကားညှာ၊ စကားချိတ်

စကားနှိပ်၊ စကားမိတ်၊ စကားသွမ်း
 စကားလှယ်၊ စကားဖယ်၊ စကားခြမ်း
 စကားသွေး၊ စကားလေး၊ စကားမှတ်
 စကားပေါ့၊ စကားလျော့၊ စကားဟတ်
 စကားတင်း၊ စကားသွင်း၊ စကားလော
 စကားမြူ၊ စကားချူ၊ စကားပြော
 စကားခေါ်၊ စကားချော်၊ စကားသွေ
 စကားယှက်၊ စကားဝှက်၊ စကားသေ
 စကားဖန်၊ စကားထန်၊ စကားရှင်
 စကားနှိပ်၊ စကားရိပ်၊ စကားရွှင်
 စကားဖမ်း၊ စကားဆန်း၊ စကားအုပ်
 စကားမွေ၊ စကားထွေ၊ စကားချုပ်
 စကားလှိုင်း၊ စကားဝိုင်း၊ စကားမြောက်
 စကားသာ၊ စကားနာ၊ စကားချောက်
 စကားငေး၊ စကားမေး၊ စကားဟိန်း
 စကားလျှောက်၊ စကားနောက်၊ စကားချိန်း
 စကားသင်၊ စကားတင်၊ စကားနေ
 စကားတည်၊ စကားရှည်၊ စကားပွ
 စကားတို၊ စကားဖို၊ စကားကြွ
 စကားမ၊ စကားလှ၊ စကားဖြေ
 စကားပင်၊ စကားနှင်၊ စကားနေ
 စကားဆုံး၊ စကားရှုံး၊ စကားနိုင်၊ စကားပိုင် ဟူ၍
 စကား ၇၉ မျိုးကို ဖော်ပြထားပေ၏။
 ယင်းတို့အထဲမှ ပုံပြင်ဖြစ်သော စကားပုံများကို ရှာဖွေ

ထုတ်နုတ် ယူရ၏။ သို့ရာတွင် စကားပုံ ရှိသော်လည်း ဆီလျော်သော ပုံပြင်များ မရှိပေ။

ထိုအထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်ကောက် ချော်စောင်းနေသော ‘စကားစဉ်’ များ၊ ‘ဆိုရိုးစကား’ များ ရောထွေးနေပြန်ပါသေးသည်။ ပုံစံအားဖြင့် ‘ပါးကိုက် နားကိုက်’ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစကားကို အဓိပ္ပာယ် ပြန်သူများက ‘ကိုယ့်ပါးကို သူက ကိုက်လျှင် ကိုယ်က သူ့နားရွက်ကို ပြန်ကိုက်သည်’ ဟု ဆိုကြ၏။

အမှန်မှာ သွားရောဂါကြောင့် ပါးတစ်ဝိုက်၌ နာကျင် ကိုက်ခဲလာပါက နားဝန်းကျင်လည်း ကိုက်ခဲ နာကျင်လာ တော့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ နွားကုပ် လက်ကိုင်သမားများကမူ ‘ဒါလည်း တစ်မျိုးပါ’ ဟု ဆိုကြပေလိမ့်မည်။

စကားပုံပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ရှိသည် ဆိုစေကာမူ ဆုံးမစာ ကြွေးကြော်သံများကို ရောနှောထည့်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ပုံစံအားဖြင့် ကြိုးစားက ဘုရားဖြစ်သည်၊ တောင်ကြီး ဖဝါးအောက်။

တစ်ဖန် အချိန်နှင့် ဒီရေသည် လူကို မစောင့်... အစရှိ သည့် နိုင်ငံခြား ဆိုထုံး စကားမျိုးများကိုလည်း မြန်မာ စကား ပုံ ဖြစ်လေဟန် ထည့်သွင်းထားသည်များကို တွေ့ရပါသည်။

ကျည်းကန်ရှင်ကြီး၏ စကားပုံ မေတ္တာစာတွင် ‘သားချင်းပေါက်ဖော်တော် နီးစပ်သည် မှန်စေ... ပေး ကမ်းခဲသည်၊

မြွှဲ ခယမ်း၍ ထမ်းရွက်သည် မှန်စေ... အရှင်အကျိုးကို ဆောင်ခဲသည်။

ကြီးကဲသည်မှန်စေ ညီညွတ်အောင် စီရင်ခဲ့သည်။
'အပေးရှိမှ အဖော်ရသည်၊ အရေးရှိက အကျော် ရ
သည်။

'အစကောင်းမှ အနှောင်း သေချာသည်' ဟူ၍ လည်း
ကောင်း၊

'အသွေး အဆင်း လှ၏၊ အကျင့်က ယုတ်သည်၊

'ထင်ရှား၏၊ စကား မဟုတ်၊

'အလုပ်အဆောင် ကောင်း၏၊ အပေါင်းမိတ်နှင့်

မပြည့်စုံ၊

'ဂုဏ်သတင်း ရှိ၏၊ မတတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

'အမှတ်အသား ရှိ၏၊ လိုခါမရ၊

'အစ ကောင်း၏၊ အဆုံးမတိုင်၊

'အနိုင်အပိုင် ပြု၏၊ အရ မမှန်၊

'အကြံကို သိ၏၊ မခင်ယင်၊

'ကြောင့်ကြသည် ဆို၏။ အမှု မပြီး' ဟူ၍ လည်း
ကောင်း တွေ့ရသော်လည်း ဆိုရိုးစကားနှင့် ဆုံးမစာများသာ
များနေပါသည်။

ထိုနည်းတူပင် ပေါက်ကွဲ မောင်ချို စကားပုံတွင်လည်း...

'သူတစ်ပါး ဥစ္စာ ဖြစ်လေက စွန့်ပစ်သော တံတွေး
ပေါက်ကဲ့သို့၊

'သူ့မယားကို ယဉ်ပါးခြင်း၌ လူသတ် ယောက်ျား
သည် လက်ဝယ် တင်ထားသော ဓား ရှိသကဲ့သို့' စသည်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊

'မမြင်ရာသည် ဆေးသမား၊ မကြားရာသည် တရား
သူကြီး၊

‘မနီးနှောရာသည် မင်းလုလင်၊ မတိုင်ပင်ရာသည် ရှေ့
နေ ရှေ့ရပ်၊

‘မစေအပ်ရာသည် မိန်းမလျှာ၊ မလာ မသွားရာသည်
နတ်စင်’

စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း ဖော်ပြထားသော်လည်း ဆုံးမစာ
က များပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပုံပြင်နှင့်တွဲ၍ ဖော်ပြနိုင်သော
စကားပုံများမှာ ထင်သလောက် မများပါ။ မောင်ပုလဲဆိုသူ
နှင့် မောင်နံပ ဆိုသူတို့မှာ အလွန်ချစ်ခင်ကြသဖြင့် ‘ပုလဲ
နံပသင့်သည်’ ပြောရာက ပုလဲ နံပတွင်သည် ဆိုသော အရာ
မျိုးမှာလည်း လိုရာ ဆွဲလွန်းသည် ယူဆပါသည်။

မြန်မာ့ရိုးရာ စကားပုံများကို ပြုစုရာတွင် ၅၅၀ နိပါတ်
တော်များကို ရှောင်ကွင်းခဲ့ပါသည်။ ရိုးရာပုံပြင်များကိုသာ
ဖော်ထုတ်လိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ‘စကားပုံ ပုံပြင်များ’ တွင်ကား ရှောင်၍ မလွတ်
တော့ပါ။ ပုံစံအားဖြင့် ‘မရ ရသက ချိုင့်’ နှင့် ‘စူဠလိပ်
ရေထဲလွတ်သလို’ တို့ ဖြစ်ပါသည်။ မဟာသုတသောမ
ဇာတ်နှင့် မဟာနိပါတ်ဝင် ဘူရိဒတ်ဇာတ်တို့မှ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် စကားပုံရှိတိုင်းလည်း ပုံပြင်မရှိ၊
ပုံပြင်ရှိတိုင်းလည်း စကားပုံ မရှိ၊ ကာရန်မိရာ စပ်ဟပ်
ရွတ်ဆိုထားတိုင်းလည်း စကားပုံ မဟုတ်ကြောင်း သတိမူမိ
ကြစေရန် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

mgyc.com

mgyc.com

Peritt
2018



မိုး
အေး
အေး
အေး

ကျီး ဘုတ် ရိသေ၊ ဘုတ် ကျီး ရိသေ

စကားပုံအဖြစ် သုံးစွဲတတ်ကြသည်။ သို့သော် ဆိုရိုးစကား အဖြစ် သတ်မှတ်သင့်ပါသည်။

ထို ဆိုရိုးစကား အပြည့်အစုံမှာ 'ကျီးကန်းကို ဘုတ်ငှက်က ရိသေ သည့်နည်းတူ ဘုတ်ငှက်ကိုလည်း ကျီးကန်းက ရိသေသည်' ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစကားပုံ၊ သို့မဟုတ် ဆိုရိုးစကားကို အချင်းချင်း လေးစားစွာ ဆက်ဆံရေး၌ ပြောဆိုသုံးစွဲကြသည်။ အချင်းချင်းမှာ မိသားစုအတွင်းရှိ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ၊ သူငယ်ချင်းများ၊ မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်ကြ ၏။ ထိုသူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရိသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံကြခြင်း ဖြင့် ချစ်ခင်မှု ခိုင်မြဲစေသည်။ အခွန် ရှည်စေသည်။

ပုံပြင်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက သားကောင်များ၊ ငှက်များ အစရှိ သော တိရစ္ဆာန်များသည် တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မသင့်တင့်ကြချေ။ မျိုးတူ အချင်းချင်းလည်း ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်းဖြင့် အချိန် ကုန်လွန်ကြ၏။ အတ္တမာန လွန်ကဲနေကြသောကြောင့် တွေ့သည်နှင့် ကိုက်ခဲ သတ်ဖြတ် လိုစိတ်သာ ပြင်းပြနေကြလေ၏။

ထိုသားငှက် တိရစ္ဆာန်များသည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှည့်လည်သွားလာကြစဉ် တောတစ်တော၌ ထူးဆန်းသော အရာကို မြင်ကြရ၏။

ဖြစ်ရပုံမှာ ထူးဆန်း၏။ အံ့ဩစရာ ကောင်း၏။

ထူးဆန်းသော အရာမှာ ဘုတ်နှင့်ကျီး ဖြစ်၏။ အရောင်အသွေး လည်း မနီးစပ်၊ အကျင့်လည်း မတူ။ သို့သော် သူတို့သည် ချစ်ခင်စွာဖြင့် အတူနေကြ၏။ ထိုသတင်းသည် တိရစ္ဆာန်များအတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေ၏။ ဘုတ်နှင့်ကျီးအား အထူးအဆန်းအဖြစ် လာရောက် ကြည့်ကြ ရ၏။ ဟုတ်သဟဟု တအံ့တဩ ပြောယူကြရ၏။

စင်စစ်သော်ကား တစ်ဦး မေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဟူသည့်အတိုင်း ဖြစ်၏။ ဘုတ်သည် ကျီးကန်းတို့၏ အမူအကျင့် အများစုကို နှစ်သက်၏။

ကျီးတို့သည် အစာတွေ့လျှင် တစ်ကောင်တည်း ကျိတ်မစား၊ လာကြဟေ့ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်ပြီး ညီညွတ်မျှတစွာ စားလေ့ ရှိ၏။

တစ်ကောင်မှာ အန္တရာယ်တွေ့လျှင် ညီညွတ်စွာ ဝိုင်းအုံလာကြ ကာ ရန်သူအား ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိကြ၏။

ကျီးတို့၌ ထက်သန် လျင်မြန်သော မျက်လုံး ရှိ၏။

သူတို့သည် မိတ်လိုက်ရာတွင် အလွန် သိပ်သည်း လျှို့ဝှက်၏။

ဘုတ်သည် ထိုအချက်များကို သဘောကျသည်။ သို့အတွက် ကျီးနှင့် ရင်ဆိုင်အတွေ့တွင် ခင်မင်နှစ်သက်သော အမူအရာ ပြသည်။ ကျီးမှာလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ခင်မင် သော အမူအရာကို တုံ့ပြန်သည်။

ထိုငှက်နှစ်ကောင်၏ ထိုကဲ့သို့သော မိတ်ဆွေဖြစ်မှုမှာ ထူးခြား ၏။ ထိုထူးခြားမှုကို အခြားငှက်များ သဘောမပေါက်ကြပေ။ သို့ကြောင့် မိတ်ဆွေနှစ်ကောင် အချစ်ပျက်စေရန် ကြိုးစားကြ၏။

သို့ဖြင့် သားငှက် တိရစ္ဆာန်များ စုဝေးကြ၏။

ဘုတ် မရှိချိန်တွင် ကျီးကန်းထံသို့ အတူတကွ သွားကြ၏။

ကျီးကန်းမှာ မျိုးမတူသော သားငှက် အသိန်းအသောင်းကို တစ်နေရာတည်း၌ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုဧည့်ခံ၏။

‘အဆွေတို့ အကြောင်းထူး ရှိသလော’

‘သင်သည် မျိုးမတူသော ဘုတ်နှင့် အတူနေထိုင်သည့်အတွက် ဘေးတွေ့နိုင်သည်။ ထိုငှက်မှာ မကောင်းချေ’

ငှက်ကျားက ဦးဆောင် ပြောသည်။

အခြားငှက်များ သားကောင်များကပါ ငှက်ကျားဘက်မှ ထောက်ခံ ကြသည်။

‘မိတ်ဆွေတို့ ယခုကဲ့သို့ လာရောက် သတိပေးခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုတ်သည် အလွန် စိတ်ကောင်းရှိသော ငှက် ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်ထက် အစစအရာရာ သာလွန်သဖြင့် ချစ်ခင် နှစ်သက်ဖွယ် အတိ ရှိပေသည်’

‘အသင် အမြင်မှားနေပြီ အဆွေ ကျီး’

ငှက်ငနွားက ထပ်ဆင့်သော်လည်း ကျီးကား ဘုတ် ကောင်း ကြောင်းကိုသာ ဆက်လက် ပြောနေသည်။

‘အဆွေ ကျီး၊ စဉ်းစားပါဦး’

တောကြောင်က မေတ္တာရပ်သည်။

ကျီးမူ ‘ဘုတ်ကား အကျွန်ုပ်ထက် သာလွန်သူ ဖြစ်ပါပေသည်’ ထပ်မံပြောနေသည်။ သားများ ငှက်များသည် ကျီးထံမှ ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ သို့သော် လက်မလျှော့ပါ။ ကျီးကန်း၏ အလစ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေ ကြပေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဘုတ် တစ်ကောင်တည်း ရှိနေချိန်၌ ရှေးနည်းတူ သွားကြပြန်သည်။ ဘုတ်လည်း ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုဧည့်ခံသည်။

‘အဆွေတို့ အကြောင်းထူး ရှိကြပါသလော’

‘သင်သည် မျိုးမတူ ကြမ်းကြုတ် ရိုင်းစိုင်းသော ကျီးကန်းနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ခြင်းမှာ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ တစ်နေ့နေ့တွင် ဘေးတွေ့နိုင် သည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ လာရောက် သတိပေးခြင်း ဖြစ်၏’

သာလိကာက ဦးဆောင် ပြော၏။

‘သင်တို့ကား ပို၍ အံ့ဖွယ် ကောင်း၏’

ဘုတ်က တုံ့ပြန်ပြောခြင်း ဖြစ်၏

‘သင်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သည့်အခါကမျှ ချစ်ခင် သင့်မြတ်ခြင်း မရှိဖူးပါဘဲလျက် ယခုကဲ့သို့ စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ရောက် လာခြင်းမှာ ပို၍ အံ့ဖွယ် ကောင်းပေ၏။ သင်တို့ ပြောသည့် ကျီးမှာ အကျွန်ုပ်ထက် အရာရာ သာလွန်၍ စိတ်ကောင်းလည်းရှိသော ငှက်မြတ် ငှက်ကောင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ သင်တို့၏ စကားများ လုံးဝ မှားယွင်းသည်’

‘အို ဘုတ်၊ ကျီးကန်းသည် ကောက်ကျစ်၏’

‘မဟုတ်သည်ကို မပြောလင့်၊ ကျီးသည် အတုယူဖွယ် ငှက် ဖြစ်၏’

နောက်ဆုံးတွင် သားငှက်များသည် ဩချလျက် တပ်ခေါက် ပြန် သွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ချက်ချင်း အစု မကွဲသေးချေ။ ကွင်းကြီးတစ်ခုထဲတွင် စုရုံးမြဲ စုရုံးမိကြသဖြင့် ငှက်တော်က အော်ဟစ် ပြောကြား၏။

‘အဆွေတို့ သတိမူကြကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ် အနည်းငယ် ပြောလို၏’

‘ပြောပါ ငှက်တော်’

ငှက်တော်ထံမှ ထွက်လာမည့် အသံကို လိုလား တောင့်တသံဖြင့် သားငှက်အပေါင်းက တုံ့ပြန်ကြ၏။

‘အကျွန်တို့သည် မျိုးတူချင်းလည်း မစည်းလုံး၊ မျိုးကွဲချင်းလည်း မသင့်မြတ်ကြ၊ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားရန် အခွင့်ကိုသာ ရှာနေကြသည်။ ယခု ဘုတ်နှင့် ကျီးကို အတုယူလျက် ချစ်ခင်သင့်တင့်စွာ နေထိုင်ကြသော် မကောင်းပေဘူးလား၊ အမူအကျင့် တူရာချင်း၊ အသွေးအရောင် အရွယ် အစား ဓလေ့စရိုက် တူရာချင်း အတူတကွ စုပေါင်းနေထိုင်ကြလျှင် မကောင်းပေသလော၊ ဘေးအန္တရာယ်ကို ညီညွတ်စွာ စုပေါင်း ကာကွယ် ကြလျှင် မသင့်မြတ်ပေဘူးလော’

ထိုစကားကို နှံ့ပြည်စုတ် ငှက်ငယ်က ဦးစွာ ထောက်ခံ၏။ ထိုအခါတွင် အခြားသားကောင်များ၊ ငှက်များကပါ ထောက်ခံကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဥဗျိုင်းများသည် ရေရှိရာသို့ အုပ်ဖွဲ့ ပျံသန်း သွားကြ လေ၏။ ဒရယ်များလည်း ဒရယ်အုပ်ကြီး ဖွဲ့လျက် တောထဲသို့ ပြေးဝင် သွားကြ၏။ မျိုးတူချင်း အုပ်ဖွဲ့နေထိုင်ခြင်းသည် ဤသို့လျှင် စတင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေသတည်း။

* * *

(မူကွဲ) ကျီးကန်းသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် နားနေ၏။ လျင်မြန် သော မျက်လုံးဖြင့် အရပ် ဆယ်မျက်နှာကို ကြည့်နေ၏။ သူတွင် ထိုးသုတ်ရန်၊ ဖျက်ဆီးရန်၊ သတ်ဖြတ်ရန် စိတ်များ ကြီးစိုးနေသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့သို့ ပိန္နဲရောင် ငှက်တစ်ကောင် လာနား၏။
‘သင် ဘာတုံး၊ ဘာလာလုပ်သတုံး’

‘အို အဆွေ၊ ကျွန်ုပ်ကား ဘုတ်ပေတည်း၊ အသင်၏ အဆင်း သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်နှင့် တူသောကြောင့် အရိုအသေပြု ပါ၏။ အရိုအသေပြုခွင့် ပေးတော်မူပါ’

ဘယ်ငှက်ကို ဘယ်လို ထိုးဆိတ်ရပါမည်နည်း။ ဘယ်အပင်ရှိ ဘယ်အသိုက်ကို ပိုင်ရှင်အလစ်တွင် ဘယ်လို ဖျက်ဆီးရပါမည်နည်း။

ဤသို့သာ စိတ်ယုတ်စိတ်ဆိုးများ လွှမ်းမိုးနေသော ကျီးကန်းမှာ ရုတ်ခြည်း စိတ်ကောင်းဝင်လာ၏။

ကြည့်စမ်း...။ ငါ့မှာတော့ မကောင်းတဲ့ စိတ်တွေ အမြဲ ရှိနေတယ်။ သည်ငှက်မှာတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် အမြဲ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အသွေး သူ့အရောင်ဟာ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းနေတာပါကလား။

ကျီးကန်းသည် ချက်ချင်း ပြန်လည် ဦးညွတ်၏။

‘အို အဆွေ ဘုတ်၊ သင်၏ အရောင်အဆင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းတော်ရောင်နှင့် တူသောကြောင့် သင့်အား ငါ ရှိခိုးပါ၏’

ကျီးက ပြောပြောဆိုဆို တောင်ပံ နှစ်ဖက် ယှက်သည်။ ဦးညွတ်သည်။

ထိုသို့ ကျီးနှင့် ဘုတ်တို့ တစ်ကောင့် တစ်ကောင် အရိုအသေ ပေးလေ့ရှိသည်ကို ငှက်များ သတိထားမိကြ။ အချိန်ကြာမြင့်မှသာ သတိထားမိလာကြသည်။ သတိထားမိလာသည်နှင့်အမျှ အံ့ဩလေးစားလာကြသည်။ ပြောစမှတ်လည်း ပြုလာကြသည်။



ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ

ကျေးရွာတစ်ရွာတွင် လူငယ် တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့ကို မောင်ပိုဟု ခေါ်ကြသည်။ သူသည် တောတိရစ္ဆာန်များကို ချစ်ခင်သော ဝါသနာ ရှိသည်။ သို့ကြောင့် သူ့တွင် သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ စိုင်း၊ ဆတ်... မိတ်ဆွေ များ ရှိ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျားတစ်ကောင်လည်း ပါဝင်၏။

ကျားကား သမင်၊ ဒရယ်တို့ကဲ့သို့ ရိုးသားသူ မဟုတ်ချေ။ မကောင်းသော အကြံဖြင့် မောင်ပိုအား အပေါင်းအသင်း လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် မောင်ပိုနှင့် ရွာအနီးသို့ လိုက်လာ၏။ ကျွဲနွားများ သွားလမ်း၊ လာလမ်းကို လေ့လာ၏။ ကျွဲနွားရှိသော အိမ်များကို မောင်ပို ထံမှ စုံစမ်း၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျားသည် ပိုင်နိုင်စွာ လေ့လာမိပြီး ဖြစ်သွားတော့၏။ သူသည် မကြာမီ ရွာထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်၏။ လူခြေတိတ်လျှင် ကျွဲကို ဖြစ်စေ၊ နွားကို ဖြစ်စေ ကိုက်ချီ ပြေးလေတော့၏။

မိမိတို့၏ ကျွဲများ၊ နွားများ ကျားချီ ခံရဖန် များသောအခါ ရွာသားများ စုရုံး တိုင်ပင်ကြသည်။ ကျား၏ ရန်ကို မည်သို့ ကာကွယ် နှိမ်နင်းကြမည်နည်း။ မောင်ပိုသည် ရွာသားများ တိုင်ပင်သည်ကို သိ

သဖြင့် ကျားထံသို့ လာသည်။ သူငယ်ချင်း... ရွာကို မလာနှင့်တော့၊ လာလျှင် ဘေးတွေ လိမ့်မည်ဟု သတိပေးသည်။

ကျားသည် သူငယ်ချင်း မောင်ပို၏ စကားကို မနာယူပါ။ အဘယ်မှာ နာယူနိုင်ပါမည်နည်း။ တောထဲရှိ သမင်၊ ဒရယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်၊ နွား၊ ချေ၊ ယုန်တို့မှာ အဖမ်းရ ခက်၏။ ရွာထဲရှိ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်တို့မှာ ဖမ်းဆီးခိုးယူရန် အလွန် လွယ်ကူသည် မဟုတ်သလော။

ရွာသားများသည် ကျား၏ အဝင်အထွက် လမ်းကို လေ့လာသည်။ မှိန်းတစ်ခုကို ကျား လာလမ်း၌ ထောင်ထားကြသည်။ မှိန်းမှာ ထောင်ချောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို မောင်ပိုရော ကျားပါ မသိကြပါ။

မသိသည့်အလျောက် ညအချိန်၌ ကျား ရောက်လာသည်။ မှိန်းတွင်း၌ မိနေတော့သည်။ ရွာသားများသည် မှိန်းတွင်း၌ ကျား မိ၊ မမိ လာမကြည့်ကြပါ။ သို့အတွက် ကျား မိနေသည်ကို မသိကြပါ။ မသိကြသောကြောင့် ကျားမှာ အသက်မသေသော်လည်း အစာမစားရ၊ ရေမသောက်ရနှင့် ဒုက္ခ ခံနေရလေ၏။

မောင်ပိုသည် တောသို့ သွား၏။ သူငယ်ချင်း ကျားကို မတွေ့။ ဘယ်များ သွားနေပါလိမ့်ဟု စုံစမ်း၏။ စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် ခြေရာခံကာ လိုက်လာရာ မှိန်းထဲ၌ ခွေနေသော ကျားကို တွေ့ရလေ၏။

“မင်းကွာ၊ ငါ့စကား နားမထောင်ဘူး။ လူတွေ ရောက်လာရင် သေလိမ့်မယ်။ မြန်မြန်ထွက်”

မောင်ပိုက မြည်တွန်တောက်တီးရင်း မှိန်းကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကျားလည်း မှိန်း အပြင်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း မောင်ပိုအား ဖမ်းချုပ်ထား၏။

‘ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါက ဘာလုပ်တာတုံး။ လွတ်စမ်း’

မောင်ပိုက အထိတ်တလန့် အော်၏။

‘မှိုန်းထဲမှာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အစာရေစာ ပြတ်နေတာကွ၊ ငါ့မှာ အားခွန်ဗလ မရှိတော့ဘူး မောင်ပို။ ဝေးဝေးလံလံသွားပြီး အစာရှာ မနေနိုင်ဘူး။ အလွယ်တကူ တွေ့တဲ့ မင်းကိုပဲ စားရတော့မယ်’

မောင်ပို ဒေါသ ထွက်သည်။

‘မင်းကို မှိုန်းထဲက ကယ်လိုက်တဲ့ ကျေးဇူးကိုတောင် မထောက် တော့ဘူးလား ဟင်.... ကျေးဇူးကန်းတဲ့ အယုတ်တမာ’

‘ဒါတွေ ငါ မသိဘူး၊ ငါ သိတာက ငါ စားဖို့ပဲ’

ကျားမှာ အစာရေစာ ပြတ်လပ်နေသည့်တိုင်အောင် မောင်ပိုကို ကား ဖမ်းဆီးထားနိုင်သော ခွန်အား ရှိသေး၏။ သို့ကြောင့် မောင်ပို မရုန်းထွက်နိုင်။ သို့ကြောင့် ဒေါသကို လျှော့ကာ လွတ်လမ်းကို ကြံဆ ရ၏။

‘မတရားဘူးကွာ’

‘အစာတွေ့လို့ စားတာ တရားသကွ’

‘မင်း မတရားဘူး’

‘တရားတယ်’

‘တရားတယ် မတရားဘူး၊ စားသင့်တယ်၊ မစားသင့်ဘူး ဆိုတာ ကို တစ်ဦးဦးဆီမှာ အဆုံးအဖြတ် ခံမယ်ကွာ’

‘ကောင်းတယ်၊ လာ... ဘယ်သူ့ဆီမှာ အဆုံးအဖြတ် ခံမှာတုံး’

တော်ပါသေး၏။ ကျားက မောင်ပို အကြံကို သဘောတူ လက်ခံ သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

သို့သော် မတော်ပါ။

အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ခုံသမာဓိရှာရန် အတူတကွ ထွက်လာကြ ၏။ မကြာမီ တောအုပ်အစပ်တွင် ဦးခေါင်းခွံ တစ်ခုကို တွေ့၏။ မောင်ပို က ထိုဦးခေါင်းခွံကို သစ်ငုတ်ပေါ် တင်၏။ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြ၏။

‘အဲဒါကြောင့် ကျားဟာ ကျွန်တော့်ကို စားသင့်၊ မစားသင့် ဆိုတာ အဆုံးအဖြတ် ပေးတော်မူပါ ခုံမင်း ခင်ဗျား’

‘စားသင့်တယ်’

ခုံသမာဓိ ဦးခေါင်းခွဲ၏ အဆုံးအဖြတ်ကြောင့် မောင်ပို ထိတ်လန့် ၏။ ‘ဘာကြောင့်ပါလဲ ခင်ဗျာ’ ဟု မေးသောအခါ ဦးခေါင်းခွဲက ဒေါသ တကြီး တုံ့ပြန်၏။

‘မင်းက... ငါ့ကို ဘာမှတ်နေသတုံး မောင်ပို’

‘ခင်ဗျားဟာ နွား ဦးခေါင်းခွဲ မဟုတ်လား’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ နွားတစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါ နုပျိုသန်မာစဉ်တုန်းက လူတွေရဲ့ အကျိုးအတွက် လယ်ထွန်တယ်၊ ယာ ထွန်တယ်၊ တောတက်ပြီး ထင်းခုတ်တယ်။ ပွဲလမ်းသဘင် သွားတယ်။ ကုန်စည်ပစ္စည်း ပို့ဆောင်တယ်။ အဲဒါတွေကို ငါပဲ ကုန်းရုန်း လုပ်ခဲ့ရတယ်’

‘အဲဒါနှင့် ဘာဆိုင်သတုံးဗျာ’

‘ဆိုင်တာပေါ့ဟ’ ဟု ခေါင်းခွဲက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်၏။ ထို့နောက် ဆက်ပြောပြန်၏။

‘နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် နေ့မအိပ် ညမနားဘဲ လူတွေရဲ့ အကျိုး ကို ငါ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါလျက်နှင့် ငါ အိုမင်းတဲ့အခါမှာ သည်တောထဲ ခေါ်လာပြီး ငါ့ကို သတ်၊ ငါ့အသား ငါ့အရေ ငါ့ချိုကို ယူသွားကြတယ်၊ ခေါင်းနှင့် အရိုးကို သည်အတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ကြတယ်။ သည်လို ကျေးဇူး မသိတတ်တဲ့ လူတွေကို တစ်ယောက်မကျန် စားပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်မင်း မောင်ပိုဟာလည်း လူပဲဖြစ်တဲ့အတွက် ကျားစားတာ တရားတယ်၊ စားစေ’

ကျားက ဝမ်းသာအားရ ရယ်မော၏။

‘ကိုင်း... မင်း ဘာပြောချင်သေးသတုံး၊ ငါ စားတော့မယ်’

မောင်ပိုသည် မျှော်လင့်ချက်ကို မလျှော့သေးပေ။

‘ဟေ့ကောင် ကျား၊ သည်ခုံမင်းက ဒေါသ ထွက်နေတာကွ။ ဒေါသနှင့် တရားစီရင်တာ လွဲတတ်တယ်၊ နောက်တစ်ခုံမှာ လျှောက်လဲ ကြဦးစို့’

ကျားသည် နောက်ခုံတွင်လည်း မိမိပင် အနိုင်ရမည် ထင်သဖြင့် သဘောတူလိုက်လေသည်။ သူတို့သည် တောစပ်မှ ထွက်ပြီး ကွင်းထဲသို့ ထွက်လာကြရာ ညောင်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့သည်။ ညောင်ပင်ကို ခုံသမာဓိတင်ရန် နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

‘အသင် ညောင်ပင်ကြီးများ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဟောသည် ကျားတို့ရဲ့ အငြင်းအခုံမှာ ခုံသမာဓိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်ပါတယ်’

ထိုသို့ ဆိုကာ မောင်ပိုက ဝိဝါဒ၏ အစမှ အဆုံးထိ ရှင်းပြ၏။ ရှင်းပြပြီးသည့်ခဏတွင် ဆုံးဖြတ်သံ ပေါ်လာ၏။

‘ကျားက မောင်ပိုအား ကိုက်စားခြင်းမှာ တရားသဖြင့် ဖြစ်၏၊ စားစေ’

‘ဗျာ ဗျာ ခုံမင်း၊ ဘယ်လို စီရင်တာပါလိမ့်’

မောင်ပို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသဖြင့် ‘နင့်ကို စားတာ တရားတယ်လို့ ပြောတာဟာ’ ဟု ခုံမင်းက အော်ဟစ်၏။

‘အကျိုးအကြောင်း သိခွင့် ရှိပါသလား ခင်ဗျာ’

‘ဟေ့ လူသား...၊ နားထောင်။ သင်တို့ လူသားတွေဟာ ငါ့အရိပ် ခိုတယ်။ ငါ့အသီးကို စားတယ်။ အရိပ်ခိုပြီး အမောပြေတော့ ဘာလုပ် တယ် မှတ်တုံး။ ငါ့အကိုင်းတွေ ခုတ်တယ်။ ငါ့အသီးကို စားလို့ ဝတော့ ငါ့ပင်စည်ကို ဓားနှင့်ထစ်တယ်။ ဒါလောက် ကျေးဇူးသစ္စာမသိတဲ့ နင်တို့ လူသားတွေကို အကုန် စားပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ပိုအား ကျား စားစေ’

ကျားသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၏။

‘ဘယ့်နှယ်တုံးဟေ့၊ နောက်တစ်ခု ပြောင်းဦးမလား’

ကျား၏ အမေးတွင် သရော်သံအပြည့် ပါ၏။ မောင်ပိုကလည်း စိတ်ဆင်းရဲသွားလျက်က ရရှိသော အခွင့်အရေးကို ဖမ်းဆွဲ၏။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ခု ပြောင်းကြမယ်၊ လာကွာ’

ကျားက မောင်ပိုနှင့်အတူ လိုက်လာသော်လည်း အထက်စီးဖြင့် ပြောပြီ။

‘သူငယ်ချင်းမို့ မင့် အလိုကို လိုက်လျောတာ နှစ်ခါ ရှိပြီနော်။ ငါလည်း ဆာလှပြီ။ ထပ်ပြီး အခွင့်အရေး မပေးနိုင်တော့ဘူး။ နောက် တစ်ခုဟာ နောက်ဆုံးပဲ’

‘အေးပါကွာ၊ ဟုတ်ပါပြီ’

ညောင်ပင်အောက်မှ ခွာလာပြီးနောက် တောကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ကျောင်းရှေ့တွင် ရသေ့တစ်ပါး စင်္ကြံလျှောက်နေသည်။

‘ငါ ဆာလှပြီကွာ၊ ဓေးဓေး မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရသေ့ကြီးဆီပဲ သွားကြစို့’

ကျားက လောဆော်သဖြင့် မောင်ပိုလည်း ရသေ့ကြီး ရှေ့မှောက် သွားကာ ဝပ်တွား ဦးချသည်။ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ ရသေ့ကြီးသည် သစ်တုံးရှိရာသို့ ထသွားသည်။ တခုံးခုံး အသံထွက် အောင် ခေါက်သည်။

ကျောင်းထဲမှ နားရွက်ရှည်ရှည် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် သတ္တဝါ တစ်ကောင် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ပြေးထွက်လာ၏။

‘ဟဲ့ ရွှေယုန်၊ ဟောသည်မှာ ကျားနှင့်လူ အငြင်းအခုံဖြစ်ပြီး ငါ့ကို ခုံလာပြီး တင်နေတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်စမ်း’

ထိုအခါ ရွှေယုန်သည် သစ်တုံး တစ်တုံးပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး မေး၏။

‘မောင်မင်းတို့ အမှုတွင် ခုံမင်းအဖြစ် ငါ ဆောင်ရွက်သည်ကို
မောင်မင်းတို့ သဘောတူကြရဲ့လား’

ကျားရောလူပါ သဘောတူကြောင်း ပြိုင်တူဆန္ဒပြု၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ကျားက စပြောစမ်း။ အမှုသွား အမှုလာကို ငါ
သိချင်တယ်’

‘ပစ္စန္တရွာနားမှာ ကျွန်တော်မျိုး မှိန်းမိပါတယ်၊ တိုးထွက်လို့မရ၊
ကိုက်ဖဲ့လို့မရဖြစ်ပြီး ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အစာ မစားရ၊ ရေမသောက်ရနှင့်
ကံကောင်းလို့ မသေတယ်၊ မောင်ပို လာပြီး ဖွင့်ပေးပေလို့ပေါ့’

‘အင်း အင်း၊ ဆက်ပြော ဆက်ပြော’

‘ကျွန်တော်မျိုး သိပ်ပြီး ဆာလောင်နေတုန်းမှာ မောင်ပို ရောက်လာ
တော့ သူ့ကိုပဲ စားရတော့မယ်၊ သူငယ်ချင်းပေမဲ့ မရှောင်နိုင်တော့ဘူး။
ဆာမွတ်တုန်းမှာ တွေ့တဲ့ အစာကို စားတာ တရားပါတယ် ခုံမင်းခင်ဗျား’

‘အိမ်း၊ မောင်ပိုကရော... ဘာများ လျှောက်လဲချင်သေးသတဲ့’

မောင်ပိုကမူ ရွာထဲရှိ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်များကို ကျား
လာရောက် ခိုးဝှက်ကတည်းက သတိပေးပုံများပါ ထည့်သွင်းလျက်
နောက်ကြောင်းပြန် တင်ပြ၏။ ထို့နောက် ကျား ပျောက်သဖြင့် စိုးရိမ်
တကြီး လိုက်လံရှာဖွေရာ မှိန်းထဲ၌ တွေ့ရ၍ ဖွင့်ပေးကာ ကယ်ဆယ်မိ
ကြောင်း၊ အသက်သခင်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးမကန်းသင့်ကြောင်း တင်ပြကာ
အဆုံးသတ်၏။

‘မောင်မင်းတို့ လျှောက်လဲတာ ငါ နားမရှင်းဘူး၊ ဘယ်နားမှာတုံး၊
ကျားက ဘာပြုလို့ မှိန်းထဲ ရောက်သွားရတာတုံး၊ ငါ သိချင်တယ်’

‘မှိန်းက ပစ္စန္တရွာနားမှာ ထောင်ထားတာပါ ခုံမင်း’

‘ထောင်ထားတာနှင့် ကျားက ဝင်ရသလား’

‘ဝင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မိတာပါ ခုံမင်းရယ်’

‘မောင်မင်းဟာ လူဖြစ်နေပြီး လူစကား မပြောတတ်ဘူး။ မိတယ် ဆိုတာဟာ ဘာကို ပြောတာတုံး’

မောင်ပို စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ကျားအား လှည့်ကြည့်၏။ ကျားလည်း ကြိရာမရဖြစ်နေရာက ‘ခုံမင်းကိုယ်တိုင် လိုက်လံ ရှုစားမှ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်’ ညည်းတွား၏။

‘အေး... ကောင်းတယ်၊ မှိန်းကို ငါ လိုက်ကြည့်မယ်’

ခုံသမာဓိမင်း ရွှေယုန်သည် အမှုသည် နှစ်ဦးနှင့်အတူ အချင်း ဖြစ်ပွားရာ ပစ္စန္တရွာဘေးသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ပွင့်နေသော မှိန်းကို တွေ့သည်။

‘ကျားက အဲသည် မှိန်းထဲမှာ၊ တံခါးက ပိတ်နေတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်မျိုးက ဖွင့်အပေးမှာ’

မောင်ပိုက ခုံမင်း သဘောပေါက်စေရန် ရှင်းပြသည်။

‘ကျားက မှိန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာပေါ့’

ခုံမင်းက မှိန်းထဲ ကြည့်လိုက်၊ ကျားကို ကြည့်လိုက် လုပ်ရင်း မေး၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောသည် မှိန်းထဲမှာပါ’

‘မှိန်းထဲကို ဝင်လို့ ရရဲ့လား’

‘ရပါတယ် ခုံမင်းရယ်၊ ဟော ဟော... တွေ့လား’

ကျားက မှိန်းထဲသို့ ဝင်ပြသောအခါ ခုံမင်းက ဝမ်းသာအားရ မိန့်ကြား၏။

‘အေး ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့ အငြင်းအခုံ မဖြစ်ခင်က အနေအထား အတိုင်း နေပြ၊ လုပ်ပြစမ်း’

‘ကျားက မှိန်းထဲမှာ အခုလို နေပါတယ်၊ တံခါးက ဟောသလို နွယ်ကြိုးတွေနဲ့ အသေ ချည်ထားပါတယ်’

မောင်ပိုက ထွက်ပေါက်ကို အသေအချာ ချည်နှောင်ပြ၏။

‘သင်တို့ အငြင်းအခုံ မဖြစ်ခင်တုန်းက မောင်မင်းက အခုလို မှိန်းအပြင်မှာ၊ ကျားက မှိန်းထဲမှာ ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟောသလို ခွေခွေကလေးပါ’

ကျားက အားတက်သရော အိပ်ပြ၏။ ယခု ခုံမင်းကလည်း ယခင် ခုံများနည်းတူ သူ့ကိုပင် အနိုင်ပေးလိမ့်မည် ယုံကြည်သောကြောင့် တက်ကြွနေ၏။

‘အဲသလိုရှိရာမှာ မောင်မင်းက တံခါးကို သွားဖွင့်လို့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခုံမင်း’

‘သည်လိုဆိုလည်း သည်တံခါးကို မဖွင့်ဘဲ ထားပြီး မောင်ပိုက ရွာထဲမှာ နေမြဲတိုင်းနေပြီး ကျားကလည်း မှိန်းထဲမှာ နေမြဲတိုင်း နေလိုက် ကြပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား’

ပြောပြောဆိုဆို ခုံသမာဓိ ရွှေယုန် ထွက်ခွာသွားသည်။ မောင်ပို လည်း ရွာဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားတော့သည်။ ကျားကြီးမှာ ထိုအခါတွင်မှ မိမိ၏ အမှားကို သိသွားလေသတည်း။

* * *

(မူကွဲ) မောင်ပိုသည် မောင်ပို မဟုတ်၊ မောင်ပိုလ် ဖြစ်သည်။

မောင်ပိုလ်သည် လယ်ထွန်နေသည်။ ထွန်နားခိုက်တွင် တောစပ် သို့သွားစဉ် လှောင်ချိုင့် ထောင်ချောက်မိနေသော ကျားကို တွေ့သည်။ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်၊ သို့ရာတွင် ကျားက တောင်းပန်သဖြင့် မောင်ပိုလ်က လှောင်ချိုင့်ကို ဖွင့်ပေး၏။

အပြင်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျားက မောင်ပိုလ်ကို စားမည် ပြု၏။

ကျားနှင့်မောင်ဗိုလ် စကားအချေအတင် ပြောကြရပြီ။ သို့စဉ်တွင် ယုန်ပညာရှိ ရောက်လာ၏။ အကျိုးအကြောင်း မေး၏။ ကျေးစွပ်သော ကျားယုတ်ကို ကျားယုတ်ဟု မရှုတ်ချပါ။ မောင်ဗိုလ်နှင့် ကျားတို့ ရှင်းပြ သည်ကို နားမလည်ဟန် ဆောင်သည်။ လက်တွေ့ လုပ်အပြခိုင်းသည်။

ယုန်ပညာရှိ၏ ပရိယာယ်ကို ကျား မရိပ်စားမိ။ စကား အချေ အတင် မပြောမီက ဤသို့နေသည် ဆိုကာ လှောင်ချိုင့်ထဲ ဝင်ပြ၏။ လှောင်ချိုင့်ထဲသို့ ကျားရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လှောင်ချိုင့် တံခါးကို အပိတ်ခိုင်း၏။ စကားအချေအတင် မပြောကြမီက အနေအထားအတိုင်း မောင်ဗိုလ်လည်း နေမြဲတိုင်းနေ၊ ကျားလည်း လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ နေမြဲတိုင်း နေဟု အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်လေ၏။



ကျားသေ အသက်သွင်း

ပျက်စီး ဆုံးရှုံးတော့မည့် သူယုတ်မာအား ကူညီ ကယ်တင်မိသူတိုင်း
အား ထိုစကားကို အသုံးပြုကာ အပြစ်တင်လေ့ ရှိကြပေသည်။

ပုံပြင်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

တစ်ရံရောအခါက တက္ကသိုလ်ပြည်တွင် သုံးနှစ်သုံးမိုး ပညာသင်
ပြီးသော လူငယ်သုံးဦးသည် ပညာစုံသဖြင့် ဆရာကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး
နေရပ်သို့ အတူတကွ ပြန်လာကြ၏။ ဆရာသည် ထိုလူသုံးဦးအား
ဆုံးမစကားဖြင့် မှာကြားလိုက်၏။

‘ငါ့ တပည့်တို့၊ အမှားနှင့်အမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားကာ စုပေါင်း
ညီညွတ်စိတ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြလေ’

တပည့်သုံးဦးကား တစ်ဦးလျှင် တစ်မျိုးစီ ထူးခြားသော အတတ်
ပညာများ တတ်မြောက်လာခဲ့သူများ ဖြစ်ကြပေ၏။ ထိုသူများမှာ...
အရိုးလက္ခဏာ တတ်မြောက်သူနှင့် အရုပ်လက္ခဏာ တတ်ကျွမ်းသူ၊
နာမ်လက္ခဏာ တတ်ပွန်သူများ ဖြစ်ကြပေ၏။

ထိုသူ သုံးဦးသည် တစ်တောဝင် တစ်တောထွက်၊ တစ်တောင်
ဆင်း တစ်တောင်တက်လျက် လာခဲ့ကြရာက တစ်နေရာတွင် နေခို၊

နားနေကြ၏။ အမောအပန်းဖြေကာ စားမြိန်စာများကို ခွဲဝေ စားသောက်
နေကြစဉ် ချုံစပ်၌ အရိုးစုတစ်ခုကို မြင်ကြရသည်။

‘ဟေ့ ဟိုမှာ အရိုးစုကြီးဟေ့’

ပထမ လူက လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ ဒုတိယ လူလည်း လှမ်းကြည့်
ကာ ‘အရေခွံတောင် မကျန်တော့ဘူးကွ၊ သေတာ ကြာပြီ ထင်တယ်၊
သူငယ်ချင်း၊ မင်းက အရိုးကို မြင်ရုံနဲ့ သိတဲ့လူပဲ၊ ဘာကောင်တုံး’ ဟု
တတိယလူအား မေး၏။

‘ကျားကွ၊ ဒါပေမဲ့ အရိုး တချို့ ပျောက်နေတယ်’

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ပထမလူမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား
၏။

‘ဟေ့ ဟန်တာပဲကွ၊ ပျောက်နေတဲ့ အရိုးတွေ လိုက်ရှာကွာ၊ ငါ
ကျားရုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ဟိုလူက နာမ်လက္ခဏာ တတ်သားပဲ၊
သူ အသက်သွင်းပေးလိမ့်မယ်’

‘ဟာ ကျားဖြစ်လာရင် ဘာလုပ်မှာတုံး’

တတိယလူက မလိုလား စကား ပြောသည်။

‘မိုက်ပါ၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ ကျားတစ်ကောင် ဖြစ်လာရင် သည်ကျား
က ငါတို့အတွက် ကျားသစ်ဆေး၊ ဝံဆေး၊ ကျားဆေးက ကာကွယ်ပေးမှာ
ပေါ့။ သားကောင်တွေ ဘာတွေ သူ ရှာလာတဲ့အခါ ငါတို့လည်း မစားရ
ပေဘူးလား’

‘သည်လိုတော့ ဟုတ်သားပဲ’

အရိုး လက္ခဏာတတ်သူသည် နံရိုး၊ တင်ပါးဆုံရိုး၊ လက်ရိုး၊
ခြေရိုး မေးရိုးများ စုံစေ့အောင် ရှာဖွေပေးသည်။ ဤသည်များကို အရုပ်
လက္ခဏာတတ်သူက လှပပီပြင်သော ကျားသဏ္ဍာန် ဖြစ်လာအောင်
ဖန်တီးပေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ နာမ်လက္ခဏာ တတ်သူက အသက်

သွင်းပေးလိုက်သောအခါ သက်ရှိကျားတစ်ကောင် ဖြစ်လာလေတော့၏။
သို့သော် ထိုကျားသည် အရုပ်လက္ခဏာတတ်သူ မျှော်လင့်သကဲ့သို့
ဖြစ်လာပါသလော၊ ဖြစ်မလာပါ။

သူတို့သည် ကျားကို အဖော်ခေါ်လျက် ရှေ့ဆက်သော ခရီးမှာ
တောကြီး မျက်မည်း မဟုတ်ပေ။ စေးပျစ် ချုံများပင်လျှင် ရှားပါးစွာ
ပေါက်ရောက်သော ကန္တာရခရီး ဖြစ်၏။ ထိုခရီးတွင် ဖွတ်၊ ပုတတ်နှင့်
အဆိပ်ပြင်းသော မြွေများ၊ ကင်းများသာ ပေါများသည်။ ယုန်ပင်လျှင်
ရှားပါးလှသည်။

ကျားသည် သမင် တစ်ကောင်ကောင်၊ ဒရယ် တစ်ကောင်ကောင်
ကို တစ်ကောင်လုံး စားရမှ တင်းတိမ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သည့်
အကောင်မျှ မရ။ ခရီးတွင်လာသည်နှင့်အမျှ ကျားမှာ ဆာလောင်လာပြီ။
ဆာကလည်း ဆာလောင်၊ သားကောင်ကလည်း မရသည့် အဆုံးတွင်
ကျားသည် အရိုးလက္ခဏာတတ်သူအား ကိုက်ချီသွားကာ စားပစ်ပြီး
အရိုးကို ဝေးသောနေရာ၌ စွန့်ပစ်ထားခဲ့လေ၏။

အရုပ်လက္ခဏာနှင့် နာမ်လက္ခဏာတို့ ကျန်ခဲ့၏။

ကျားသည် မိမိတို့အား အကာအကွယ်ပေးရန် ဝေးစွာ ရန်ပင်
ပြုလာပါတကားဟု မြင်သင့်၏။ မမြင်။ မမြင်ရုံသာမက ဝမ်းပင် သာ
သေး၏။

‘သားကောင်တွေ ဘာတွေ ကျား ရှာလာရင် သုံးယောက် ခွဲဝေ
ယူရမှာဆိုတော့ မလောက်မင ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာကွ၊ အခု တို့နှစ်ယောက်
တည်း ဆိုတော့ မလောက်မငဖြစ်မှာ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး’

‘အေးကွ၊ ဟုတ်သကွ’

ဒုတိယ လူကလည်း တတိယလူ၏ စကားကို ထောက်ခံ၏။
သို့ဖြင့် ညဉ့်အချိန်တွင် ကျားသည် တတိယလူကို ကိုက်ချီသွား

သည်။ ညဉ့်အိပ်နားနေရာ ဇရပ်နှင့် ဝေးရာတွင် အကုန်အစင် စားပစ်ခဲ့ပြီး ဇရပ်သို့ ပြန်လာ ဟန်မပျက် အိပ်စက်နေလေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ တတိယလူ ပျောက်နေပြီ။ ဒုတိယလူ သည် ကျားကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရန် ဝေးစွ။ ကျားကို လက်ဦးအောင် သုတ်သင်ပစ်ရန်လည်း မစဉ်းစားပေ။ ကျားရှာ၍ရသမျှ သားကောင် များကို သူချည်း စားရတော့မည်ဟု တွေးလျက် ဝမ်းများပင် သာနေသေး ၏။

သို့သော် ကျား ရှာဖွေလာသည့် သားကောင်ကို ဒုတိယလူ စားရ ပါသလော။

ကျား ရှာလာမည့် အစားအစာကို မျှော်လင့်ရင်းဖြင့် တတိယလူ နှင့် ပထမလူတို့ ကျားစားခံရပြီး အသက် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသည်။ နေမွန်း တည့်ချိန်သို့ ရောက်ပြီ။ သားကောင်လည်း မတွေ့ချေ။ ကျားလည်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် ဒုတိယလူကို ကိုက်သတ် စားပစ်လိုက်ပြန် ၏။ ဒုတိယလူလည်း ကျားရှာလာမည့် အစာကို မြင်သော်မျှ မမြင်ရဘဲ အသက် ဆုံးရှုံးသွားရပြန်လေသတည်း။

* * *

(မူကွဲ) ကျားသေ အသက်သွင်း စကားပုံ၏ မူကွဲ ပုံပြင်မှာမူ အရိုး မဟုတ်ပေ။ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သေနေသော ကျား တစ်ကောင်ကို လုလင်များ တွေ့ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ပါသော သူမိုက် သည် အသေကောင်ကို အသက်သွင်းတတ်သော အတတ်ကို တတ်၏။

သို့အတွက် ကျားသေကို အသက်သွင်းရန် ပြင်ဆင်၏။ ပညာရှိ လုလင်က တားမြစ်သော်လည်း မနာယူချေ။ လုလင်များလည်း ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးကြ၏။ နီးရာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးသူ ပြေး၏။ လူမိုက် မှာမူ သေသူအား အသက်သွင်းသော မန္တန်ကို ရွတ်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။

မကြာမီ ကျားသေ လှုပ်လာသည်။ ထို့နောက် ဟိန်းဟောက်သံ ပေးပြီး ထလာရာက အသက်သွင်းပေးသော သူမိုက်ကို ကိုက်သတ်လိုက် လေ၏။





မြစ်တစ်ဖက် ဝက်လက်ကင်

ရှေးအခါက ကောက်ကျစ်သော လှေသူကြီး တစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူသည် လှေထိုးသားများကို စုဆောင်း ခေါ်ငင်သွားပြီး အောက်ပြည် အောက်ရွာသို့ စုန်ဆင်းသွားကာ ပြန်လည် ဆန်တက်လာသည်။ နေရင်း အရပ်သို့ ရောက်ကာနီး၍ လှေထိုးခ ရှင်းပေးသည့်အခါတိုင်း လှေထိုးခ မပေးဘဲ ပြန်လွှတ်သည်လည်း ရှိ၏။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ပေးလွှတ် လိုက်သည်လည်း ရှိပေ၏။

လှေထိုးခမပေးဘဲ နေရာတွင် ထိုလှေသူကြီးသည် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် အမျိုးမျိုး ဆင်ကာ အကြောင်းပြပြီး မပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အချို့လည်း ငဲ့ခံသွားသည်။ အချို့လည်း နီးရာမြို့ရှိ သူကြီး မြို့ကွပ် စသူတို့ထံ တိုင်ကြားကြသည်။ သို့ရာတွင် တရားလို လှေထိုးသားများမှာ ရှိခိုးစရာ လက်နှစ်ဖက်သာ ရှိသည်။ လှေသူကြီးမှာမူ လက်ဆောင် ပေးစရာ အထည်မျိုး၊ အုပ်မျိုး၊ ငါးပိငါးခြောက်သာမက ငွေကြေးပါ ရှိ သည်။ သို့အတွက် မဟုတ်မခံ လှေထိုးသားများလည်း လက်ချည်း ပြန်သွားကြရ၏။

ထိုလှေသူကြီး ယုတ်မာကြောင်း သိသူများက သူ့ကို ရှောင်ကြဉ်

ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အကြောင်းကို မသိသူက များလှပါဘိ။ တစ်နှစ်မျှ လှေထိုးသားမရ၍ လှေ နားထားရသည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် မောင်နပ်သည်လည်း တစ်ခုသော နှစ်တွင် ထိုလှေ သူကြီး၏ လှေတွင် လှေထိုးသားအဖြစ် လိုက်ပါလာမိလေ၏။

လှေကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း အကြေအရပ်သို့ အထက် ကုန်များ ကို တင်ဆောင်သွားသည်။ အပြန်ခရီးတွင် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငံပြာရည်၊ သင်ဖြူး၊ ဒူးရင်းယို၊ ငှက်ပျောခြောက်... စသည်များ တင်ဆောင်လျက် တရွေ့ရွေ့ ဆန်တက်လာ၏။

လကလည်း ပြာသိုလ၊ လေကလည်း တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။

မောင်နပ်ပါသော လှေသည် ဆိပ်ကမ်း တစ်ခု၏ လေကွယ်ရာ အရပ်တွင် ကျောက်ချလျက် ညဉ့်အိပ် ရပ်နားနေ၏။ လှေသမားများမှာ ကုန်းပေါ်သို့ တက်ကာ မီးလှုံနေကြရ၏။

အတန်ကြာလျှင် လှေသူကြီးသည် နွားမလိုက် စောင်ကြီး ခြုံလျက် ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာ၏။ မြစ်ကမ်းဝဲယာကို ငဲ့စောင်းကြည့်၏။ လက် ခနဲ အကြံတစ်ခု ရသဖြင့် မီးဖိုဆား၌ ကုပ်နေသော လှေသားများ ကြား အောင် မေးလိုက်၏။

‘ဟေ့ မင်းတို့ထဲက မီးမလှုံဘဲ ရေထဲမှာ တစ်ညလုံး ဆင်းစိမ် နေနိုင်တဲ့လူ မရှိဘူးလားဟေ့’

‘သူကြီးနယ်၊ စောင်ခြုံတာတောင် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းရတဲ့ အထဲမှာ မေးမှ မေးရက်ပလေ’

တစ်ယောက်က ပြန်ပြောလျှင် လှေသူကြီးက ရယ်မောပြီး ပြောပြန်၏။

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ၊ သတ္တိဆိုတာ ဒါပါပဲ၊ ငါ ပြော သလို ရေထဲမှာ မီးမပါဘဲနေနိုင်ရင် ဟောသည် လှေပေါ်မှာ ပါတဲ့ ကုန်တွေရော လှေပါ ပေးမဟေ့’

‘သူကြီး တကယ်လား’

လှမ်းမေးသူမှာ မောင်နပ်။

‘ဟ သူကြီး စကား ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ရှိမလား၊ တကယ်ပေါ့ဟ’

‘သည်လိုဆိုရင် ကျုပ် နေပြမယ်၊ ပြီးတော့မှ ဂျီအိပတ္တ မများနှင့်
နော်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ မီး မပါဘဲ’

လှေသူကြီးသည် စကားကို ဖြတ်ထားပြီးမှ လေးနက်စေရန် ထို
စကားကိုပင် ထပ်ပြော၏။

‘မီး မပါဘဲနော်၊ မီးမပါဘဲ ရေထဲမှာ တစ်ညလုံး နေရမယ်၊
နေနိုင်ရင် အခုပြောတဲ့အတိုင်း လှေပေါ်ပါ ကုန်များရော လှေကြီးပါ
ယူ၊ ဒါပေမဲ့ မင့်စကားအတိုင်း မနေနိုင်ရင်ကောကွာ’

အရင်းအနှီးအဖြစ် ခြေသလုံးနှင့် လက်မောင်းသာ ရှိသောကြောင့်
အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်ဟု ခေါ်သည် မဟုတ်လား။ သို့အတွက်
မောင်နပ်မှာ တုံ့ပြန်ပြီး ကြေးထပ်စရာ မရှိ။

‘မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း မီးမပါဘဲ ရေထဲမှာ တစ်ညလုံး နေနိုင်ရင်
အခု ပြောတဲ့အတိုင်း ယူ၊ မနေနိုင်ရင် မင့်လှေထိုးခ အဆုံး၊ ဘယ့်နှယ်တုံး’
‘စိန်လိုက်ဗျာ’

မောင်နပ်သည် မီးဖိုဘေးမှ ထရပ်သည်။ ခြုံထားသော စောင်ကို
ခွာသည်။ အင်္ကျီချွတ်နေစဉ် အနီးရှိ လူက ထရပ်ပြီး တီးတိုးပြောသည်။

‘ငနပ် မလုပ်နဲ့၊ ရှုံးလိမ့်မယ်၊ သည်လူက လူညစ်ကြီးလို့ ငါ
ကြားဖူးတယ်’

ကြားဖူးနားဝရှိသူ၏ သတိပေးစကားကို မောင်နပ် နားမထောင်။
အင်္ကျီချွတ်ပြီး ရေထဲ ဆင်းသည်။ လည်ပင်းအထိ နက်သော နေရာသို့
သွားကာ ရပ်နေ၏။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာသည်။ လှေသမားများ

လည်း ညောင်းညာလာကြပြီ။ မီးဖိုကို မီးငြိမ်းသတ်လျက် လှေပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

မောင်နပ်ကား လှေဘေးရှိ မြစ်ရေထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၏။

တဖြည်းဖြည်း ရောင်နီ ပျံ့လာပြီ။

လှေပေါ်မှ လှေသူကြီး၏ အသံ ပေါ်လာ၏။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ရှုံးပြီ’

‘ဘာပြောတယ် သူကြီး၊ ကျုပ် ဘာလုပ်လို့ ရှုံးရမှာတုံး’

‘မင်းနဲ့ငါနဲ့ ထားခဲ့တဲ့ ကတိစကားထဲမှာ မီး မပါရဘူးလို့ ပါတယ်၊

အခု မင့်ဘေးမှာ မီးရှိတဲ့အတွက် မင်း ရှုံးပြီ’

မောင်နပ်မှာ မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့ဩ၏။ အံ့ဩစွာဖြင့် သူ့ဘေးတွင် မီးကို ရှာသောအခါ မီးရောင်တစ်ခု၏ အရိပ်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမီးရောင်မှာ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ‘ဒဘာ’ကြီး တစ်စင်း၏ ဦးတွင် စိုက်ထူထားသော မီးစည်း ဖြစ်ပေသည်။

‘အဲသည် မီးစည်းက အပူဓာတ်က ကျုပ်ဆီ မရောက်ဘူးဗျ၊ ဘယ်လိုလုပ် မီးလှုံမတုံး’

‘ရောက်ရောက် မရောက်ရောက် မီးဟာ မီးပဲကွ၊ မင်း ရှုံးပြီ’

မောင်နပ်သည် နီးရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ တက်ပြီး ခုံတစ်ခုခုတွင် တရားစွဲမည် စိတ်ကူးသေး၏။ သူ့မှာ တရား ကွမ်းဖိုးသော်မျှ မရှိ။ လှေသူကြီးမှာကား ဟိတ်ဟန်လည်း ကြီး၊ ပစ္စည်းလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်မည် မထင်။ အံ့ကြိတ် လက်သီးဆုပ်ကာ ရွာသို့ လူလုံးချည်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နှစ် လှေရာသီသို့ ရောက်ပြန်ပြီ။

လှေသူကြီးလည်း သူ၏ လှေကြီး စုန်ဆင်းရန်အတွက် တက်ရွက်ပြင်ဆင်ပြီ။ အောက်သို့ သယ်ယူရန် ကုန်များလည်း စပ်ဟပ်ပြီ။ မသိနိုး

နား သူစိမ်းသူရွမ်းများ လှေထိုးသားအဖြစ် ရောက်လာကြပြီ။ လူဟောင်း ဟူ၍ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ ပါ၏။ ဤတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက် စတွင် မောင်နပ်လည်း ပါလာ၏။

လှေကြီး စုန်သွားပြီ။

လှေကြီး ပြန်လည် ဆန်တက်လာပြီ။

ခရီးဆုံး ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်ရန် နှစ်ညအိပ် ခရီးမျှသာ လိုတော့ ၏။ သို့ဖြင့် ညဉ့်အိပ်ရန် ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုတွင် ကျောက်ချ ရပ်နားစဉ် အသည်တစ်ယောက် လှေပေါ်သို့ တက်လာ၏။

‘ဝက်သား ဝယ်ကြဦးမလား’

ဝက်သားသည်သည် အပေါင်အလက်များ ဝမ်းတွင်းသားများကို ထမ်းပိုးတွင် ခွထမ်းထား၏။ မောင်နပ်သည် ဝက်လက် တစ်ခုကို ဝယ်ယူ ထားလိုက်ပြီး လှေသူကြီးထံ သွား၏။

“သူကြီး ဟောသည် ဝက်လက်ကို တစ်ညအတွင်း ကျက်အောင် ကင်နိုင်ပါလား၊ လောင်းကြေး စားကြေးဗျာ’

လှေသူကြီးသည် မထောင်ဘဲ မိသော သားကောင်အား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်၏။

‘ဘယ်လို လောင်းကြေးတုံးဟ’

‘ဟောသည် ဝက်လက်ကို တစ်ညအတွင်း ကျက်အောင် ကင်နိုင် ရင် ကျုပ်ရဲ့ လှေထိုးခ သူကြီး ယူ၊ မကင်နိုင်ရင် လှေနှင့်တကွ လှေပေါ်ပါ ပစ္စည်းအားလုံး ကျုပ် အပိုင်၊ ဘယ့်နှယ်တုံး’

‘စိန်လိုက်ပေါ့ မောင်ရာ၊ တစ်ပဟိုရ်အတွင်း ကျက်နိုင်တဲ့ ဝက်လက် ကို တစ်ညလုံး ကင်ရရင် တူးခြစ်တောင် သွားနိုင်သေး’

သို့သော် နှစ်ယောက်တည်း သဘောတူ၍ မပြီးသေး၊ အများကို သက်သေထားမှ တော်ချိမ့်မည်။ သို့အတွက် လှေသား အများ၏ ရှေ့တွင်

ထပ်မံ ပြောဆိုကာ ခိုင်မာအောင် ပြုကြသည်။ ထို့နောက် လှေသူကြီးသည် ပဲ့ပိုင်းရှိ မီးဖိုသို့ ဝက်လက်ကို ယူသွားသည်။ မောင်နပ်က ပိတ်ရပ်ရင်း မေးသည်။

‘ဒါက ဘယ်သွားမလို့တုံး သူကြီး’

‘ဟ မင်းပဲ... မင့်ဝက်လက်ကို ကင်ရမယ်ဆို၊ မီးဖိုမှာ မကင်လို့ ဘာနှင့် ကင်မတုံး’

မောင်နပ်က နီရဲသော မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် မီးရောင်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ‘အဲသည် မီးနှင့် ကင်ရမယ်’ ဆို၏။

ထိုမီးရောင်မှာ မြစ်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှ မီးရောင် ဖြစ်၏။

‘မင်း ရူးနေသလား မောင်နပ်၊ သာလောက် ဝေးတဲ့ နေရာက မီးနဲ့ ဝက်လက်ကင်လို့ ရမလားဟ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးဟာ မီးပဲဗျ၊ အဲသာနှင့် ကျက်အောင် ကင်ရမယ်၊ မကင်နိုင်ရင် ခင်ဗျား ရှုံးပြီ သူကြီး’

လှေသူကြီးမှာ ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်၏။

‘ငါကသာ သူများကို လုပ်မယ်၊ ငါ့လာလုပ်လို့ မရဘူး’

‘သူကြီး ရှုံးတဲ့အတွက် လှေပေါ်က အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းပါ။ ကဲ ကဲ အခု ဆင်းဗျာ’

လှေသူကြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်တော့သည်။ နံနက် လင်းလျှင်လင်းချင်း ကမ်းပေါ်သို့တက်ကာ ခုံတစ်ခုံတွင် အမှုဆိုင်တော့သည်။ ထိုခုံမှာ လာဘ်မစား။ သို့အတွက် ရက်ချိန်းပေးခြင်း၊ အချိန်ဆွဲခြင်း မပြုတော့ဘဲ ချက်ချင်း ကြားနာ၏။

မောင်နပ်က ယမန်နှစ် ဆောင်းရာသီတွင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မီးရောင်ကို မီးလှုံသည်ဆိုကာ လှေသူကြီး အနိုင်ယူခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်

တင်ပြ၏။ လှေထိုးသား လူဟောင်းများကလည်း မောင်နပ်ဘက်မှ သက်သေခံကြ၏။

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းက မီးရောင်နဲ့ မီးလှုံလှုံရရင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းက မီးရောင်နဲ့ ဝက်လက် ကင်လို့ ရရမယ်၊ မရရင် လှေသူကြီး ရှုံးစေ' လှေသူကြီးမှာ မောင်နပ်၏ ပထမ ပြောစကားအတိုင်း အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် လှေပေါ်မှ မဆင်းရပါ။ အဝတ်အစား အိပ်ရာ များကိုကား ယူသွားခွင့်ရပါသေးသည်။ သို့သော် အဖိုးများစွာ ထိုက်သော အောက်ကုန်များနှင့် လှေကြီးကိုကား ဆုံးရှုံး လက်လွှတ်ထားခဲ့ရ လေသတည်း။



မိမိလည်း
အဲဒါ
အဲဒါလည်း
အဲဒါ



မြေပါလည်း ဆုံး၊ သားလည်း ဆုံး

တစ်ရံရောအခါက ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် ခဝါသည် လင်မယားတို့ ရှိကြလေ၏။ ခဝါသည် ဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါး၏ အဝတ်အထည်များကို အခကြေးငွေယူကာ လျှော်ဖွပ်ပေးသူ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုလင်မယားတွင် လူစကား နားလည်သော မြေပါ တစ်ကောင် ရှိသည်။ မည်သူ့အိမ်သို့ ဤအရာကို သွားပို့ချေစမ်းဟု စေခိုင်းလျှင် နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်ချိပြီး သွားရောက် ပေးပို့တတ်၏။ ခြံတံခါး ပွင့်နေသည်၊ သွားပိတ်ချေစမ်း ခိုင်းစေသော် သွားရောက် ကြည့်ရှုကာ နှုတ်သီးဖြင့် ထိုး၊ လက်ဖြင့် တွန်းပြီး ပိတ်ပစ်ခဲ့လေ့ ရှိ၏။

ဤမျှ လူစကား နားလည်သောကြောင့် ခဝါသည် လင်မယားမှာ မြေပါကလေး မောင်လိမ္မာအား ချစ်ခင် တွယ်တာနေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ခဝါသည် မယားမှာ ကလေး တစ်ယောက် ဖွားမြင်လာ၏။ ကလေး ငယ်ရွယ်စဉ်တွင် ကလေးကို မြစ်ဆိပ်သို့ ခေါ်သွားပြီး ခဝါဖွပ်ကြ၏။ မြေပါကလေးမှာ အိမ်စောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကလေးသည် လေးဖက်တွား သွားတတ်ပြီ။

ခဝါသည် လင်မယားက ကလေးကို သစ်ပင်ရိပ်တွင် သိပ်ထားပြီး အလုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး လုပ်နေ၏။ သို့စဉ်တွင် ကလေး နိုးလာပြီး

လျှောက်သွားသည်။ သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် တစ်နေ့နေ့တွင် ဘေး
တွေ့နိုင်သည်။ သို့အတွက် ခဝါသည် မယားမှာ ကလေးကို မျက်ခြည်
ပြတ် မခံရဲတော့ပေ။ ထိုအခါ ခဝါ အလုပ်ကို လင် တစ်ယောက်တည်း
ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ရလေ၏။

တစ်ခုသော နွေရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့တွင်ကား လျှော်ဖွပ်ရန်
အဝတ်အထည်များ မြောက်မြားစွာ စုပြုံ ရောက်ရှိလာလေ၏။

သည်အရာများကို လင် တစ်ယောက်တည်း လျှော်ဖွပ်ရပါက
နှစ်ရက်ခွဲပြီး လုပ်မှ ပြီးစီးမည်။ သို့သော် သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို
အိမ်တွင် ညဉ့်သိပ်မထားလို။ သူခိုးသူဝှက်၏ လက်ထဲသို့ ပါသွားသော်
မလျော်နိုင်။ သို့ဖြင့် နေ့ချင်းပြီး လျှော်ဖွပ်ကာ နေ့ချင်းပြီး နေလှမ်းပြီး
ပိုင်ရှင်ထံ အပ်နိုင်ရန် မယားပါ မြစ်ဆိပ်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။
ကလေးကိုကား အိမ်တွင် ထားခဲ့ကာ မောင်လိမ္မာထံ အပ်နှံထားခဲ့လေ၏။

‘ငါတို့ ပြန်မလာမချင်း ကလေး အနားက မခွာနှင့်၊ ကြားလား
မောင်လိမ္မာ’

မောင်လိမ္မာသည် ကြားလည်း ကြား၊ နားလည်း လည်သည်
ဟူသည့် အမှတ်လက္ခဏာအဖြစ် ပတတ် ရပ်ပြ၏။ အမြီး ထောင်ပြ၏။

ခဝါသည် လင်မယားလည်း စိတ်ချစွာဖြင့် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွား
ကြ၏။ မောင်လိမ္မာမူ ကလေးအနီးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်နေ၏။ အတန်
ကြာလျှင် ကလေး နိုးလာ၏။ အမေကို ခေါ်၏။ အမေ ရောက်မလာ
သောအခါ ထပြီး ငုတ်တုတ် ထိုင်၏။ မောင်လိမ္မာကို မြင်သောအခါ
ပြုံးပြပြီး လေးဖက် တွားသွား၏။

မီးဖိုအစပ်တွင် ရေအိုး ရှိသည်။ ရေအိုးဘေးတွင် ရေအနည်းငယ်
နှင့် အင်တုံ တစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုဘက်သို့ ကလေးသွားသဖြင့် မောင်လိမ္မာ
လည်း တရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါလာသည်။ ကလေးသည် အင်တုံဘေးတွင်

ထိုင်ကာ ရေမှုတ်ဖြင့် ရေခပ်သည်။ အင်တုံထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ရေမှုတ်
ဖြင့် အင်တုံကို ခေါက်သည်။ တခစ်ခစ် ရယ်မောသည်။

နေသည် ပို၍ အပူရှိန် မြင့်တက်လာပြီ။

အပူရှိန် ပြင်းထန်ချိန်တွင် ရေအင်တုံဘေး၌ ကလေး ရောက်နေ
သည်မှာ အဆင်ပြေလှသည်။ သို့သော် အဆင်မပြေစရာ အချက် တစ်ရပ်
ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

မြွေဟောက် တစ်ကောင်။

ပါးပျဉ်းတထောင်ထောင်ဖြင့် ရေအိုးဘက်သို့ လာနေသည်။
မောင်လိမ္မာမှာ အမွေးတွေ ထောင်လာသည်။ သွားဖြူကာ အသံပြုသည်။

‘ဟေ့... သွား သွား၊ အခု ထွက်သွား’

မြွေများသည် မြွေပါကို ကြောက်ရွံ့သည်။ မြွေဟောက်လည်း
ပါးပျဉ်းချကာ ဝပ်တွားသည်။

‘အရှင်၊ ရေဆာလွန်းလို့ ရေတစ်ပေါက် သောက်ပါရစေ’

‘သွား သွား၊ တခြား သွားသောက်’

‘တခြားမှာ ရှာခဲ့ပြီးပါပြီ အရှင်၊ ဘယ်မှာမှ ရှာမရလို့ ကြောက်
ကြောက်နှင့် လာခဲ့တာပါ၊ တစ်ပေါက်ပဲ သောက်ပါရစေ’

‘မဖြစ်ဘူး၊ ကလေး ရှိတယ်၊ သွားကွာ သွား’

‘ကလေးကို မထိပါးစေရပါဘူး အရှင်၊ သည်ဘက် နှုတ်ခမ်းက
အသာကလေး လျှောဆင်း သောက်ပြီး ချက်ချင်း ထွက်သွားပါမယ်’

လူနှင့်အနေများသဖြင့် ယဉ်ကျေးနေသော မောင်လိမ္မာမှာ သနား
ကြင်နာစိတ် ရှိ၏။

‘ကလေးကို ထိရင် အသေပဲနော်’

‘စိတ်ချပါ အရှင်၊ ကလေးကို မထိပါးစေရပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သောက်၊ မြန်မြန်သောက်ပြီး မြန်မြန်သွား’

မြွေဟောက်သည် သူ့စကားအတိုင်း ပြုမူ၏။ ကလေးနှင့် ဝေးသော နှုတ်ခမ်းမှ တက်ကာ အထဲသို့ ဆင်း၏။ ကလေးမှာ ပြောင်လက်ရှည်လျားသော တွန့်တွန့်အရာကို မြင်ရသောအခါ တခစ်ခစ် ရယ်မောလျက် အမြီးကို လှမ်းဆွဲ၏။ မြွေလည်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကာ ပေါက်၏။

‘ဟင်... ကတိမတည်တဲ့ အယုတ်ကောင်’

မြွေပါသည် ချက်ချင်း မြွေအပေါ်သို့ ခုန်အုပ်သည်။ (ဇက်) ကိုခဲကာ ခါယမ်းသည်။ ခေါင်းပြတ်သွားသည်။ မကျေနပ်သေး၊ ခါးကိုခါယမ်းကိုက်ဖြတ်ပစ်သည်။

ကလေးငိုသံ ပေါ်လာသည်။ မောင်လိမ္မာသည် မြွေဟောက်ကို လွှတ်ချပြီး ကလေးကို ကြည့်သည်။ ကလေးမှာ ထွန့်ထွန့် လူးနေပြီ။ အဆိပ်မတက်ခင် ငါ့သခင်ဆီ ပြေးမှ။

နီးရာ ကြမ်းပေါက်မှ မောင်လိမ္မာ လျှောဆင်းသည်။ ခဝါသည် လင်မယား အဝတ်လျှော်နေကျ မြစ်ဆိပ်သို့ အပြေးလာခဲ့သည်။

ခဝါသည်မှာ မောမောပန်းပန်းဖြင့် အရိပ်ရှိရာသို့ ဝင်နားမည်အပြုထမင်းထုပ်တွင် ခဲနေသော ပုရွက်ဆိတ်များကို တွေ့သည်။ မောပန်းနေဆဲဖြစ်သဖြင့် အထားမတတ်၍ ပုရွက်ဆိတ် တက်ပါကလားဟု မဆင်ခြင်မိ။ မယားအား ဒေါသတကြီး ဆဲရာ မယားက ပြန်လည် ရန်တွေ့သည်။

သို့စဉ်တွင် ပြေးလာသူမှာ မောင်လိမ္မာ။

‘ဟင်... ကလေးအနားက မခွာနဲ့၊ ငါ မှာခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ဒေါသသည် မောင်လိမ္မာထံ ကူးစက်၏။ ခဝါသည် ယောက်ျားသည် ပြောပြောဆိုဆို ချည်ထုပ်ပုတ် (အဝတ်လျှော်တုတ်) ဖြင့် ကောက်ရိုက်လိုက်ရာ မြွေပါ စင်းစင်း သေလေ၏။

‘သားကြီးကို ရှင် လုပ်ရက်တယ်ရှင်၊ သူ ဘာပြုလို့ လိုက်လာသလဲ၊ အမူအရာကို ကြည့်ပါဦးတော့လား’

ခဝါသည် မိန်းမ ပြေးလာသည်။ မောင်လိမ္မာကို ပွေ့ယူသည်။
အပြစ်တင်စကား ဆိုသည်။ ခဝါသည် ယောက်ျားမှာ ထိုအခါတွင်မှ
သတိရသည်။

ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ လိုက်လာပြီး တိုင်တာများလား။
ခဝါသည် ယောက်ျားသည် အိမ်သို့ တရကြမ်း ပြေးခဲ့သည်။
အိမ်သို့ရောက်လျှင် တံခါးကို ကန်ကျောက်ဖွင့်ပြီး ပြေးတက်ခဲ့သည်။
ရေအင်တုံဘေး၌ အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် ဖြစ်နေသော မြွေဟောက်၊
အဆိပ်မွန်နေသော ကလေး။

ခဝါသည် ယောက်ျားသည် ကလေးကို ပွေ့လျက် ဆေးသမားထံ
ပြေး၏။ ဆေးမမီတော့ပါ။ ကလေးသည် ဆေးသမား အိမ်လှေကား
အရောက်၌ အသက်ကုန်ချေ၏။

ခဝါသည် လင်မယားမှာ လူစကား မပြောတတ်သည်မှလွဲ၍
လူစကားကို တတ်သိ နားလည်သော ချစ်စရာ မြွေပါကလေးကို မဆင်
မခြင်ပြုမိသဖြင့် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ ကလေး သေပြီး အစားထိုး
ချစ်ခင်စရာ မြွေပါကလေး ရှိသေးလျှင် တော်သေး၏။ ယခု ချစ်စရာ
တွယ်တာစရာ တစ်ခုမျှ မရှိတော့ပါ။



ယာလည်း ညက်စေ၊ ကြက်လည်း ပန်းစေ

ယာသမား တစ်ယောက်သည် တောစပ်ရှိ ယာခင်းတွင် ယာထွန် နေ၏။
ယာကို ခရီး လုပ်ထားပါလျက် တောကြက်များသည် ယာထဲသို့ ဝင်လာ
ကြ၏။ တောင်ပံ တဖြုန်းဖြုန်း ရိုက်ကာ တွန်ကြ၏။

ယာသမားသည် ယာထွန်နေရာမှ လှမ်းကြည့်၏။ အရောင်
အသွေး စုံလှသော တောကြက်ဖကြီး တစ်ကောင်သည် ဝါပင်ပေါ်သို့
ကျူးကျူးကျော်ကျော် လာနားနေ၏။ လှပလွန်းသော ထိုကြက်ကို ယာ
သမား လိုချင်၏။ အိမ်မှာ မွေးထားရလျှင် မည်မျှ ကျက်သရေ ရှိချိမ့်
မည်နည်း။

သို့ရာတွင် ယာသမားမှာ စိတ်ကူးရုံသာ စိတ်ကူးနိုင်၏။ ထိုကြက်
ကို ဖမ်းရန် ညွှတ်ထောင်ချိန် မရှိပါ။ 'တည်အိမ်' ထိုးရန် အချိန်မရပါ။
အချိန်မီ ထွန်ယက် ပြီးစီးရေးက ပို၍ အရေးကြီးသည်။

နောက်ထပ် ကြက်တွန်သံ အသစ် ကြားရပြန်သည်။

ယာသမားမှာ စောင်းငဲ့ကြည့်ရုံကား ကြည့်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့်
ကြည့်သောအခါ ယာခရီးကို တိုးဝင်လာသော ကြက်ဖ တစ်ကောင်။

ယာသမား လှမ်းကြည့်ခိုက်မှာပင် ဝါပင်ပေါ်မှ ကြက်ဖ ခုန်ဆင်း
သည်။ နောက် ရောက်လာသော ကြက်ဖကို ပြေးခွပ်တော့သည်။

ယာသမားသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထွန်ကို ရပ်သည်။ သဲကြီး
မဲကြီး ခွပ်နေသော တောကြက် နှစ်ကောင်ကို ဖမ်းရန် ဖြစ်သည်။

သို့တစေ ချက်ချင်း သူ တုံ့ရပ်၏။

ငါ အခုနေ သွားဖမ်းရင် အလုပ်ပျက်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်၊
ကြက်လည်း တစ်ကောင်မှ မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထွက်ပြေးကုန်မှာ သေချာတယ်။

သို့ကြောင့် ယာသမားသည် တံပျာ ပြန်ကောက်သည်။ ထွန်ကို
ဆက်လက် မောင်းနှင်သည်။

တစ်စပ် ရသွားပြီ။

ကြက်နှစ်ကောင်မှာ ခွပ်ကောင်းတုန်း ရှိသေး၏။

နှစ်စပ် ရပြန်ပြီ။

ကြက်နှစ်ကောင်ကား ခွပ်ဆဲ ရှိသေး၏။

သုံးစပ် ရသွားပြီ။

နွားနှစ်ကောင်လည်း ဟောဟဲ လိုက်နေပြီ။ ယာသမားလည်း
ချွေးပြိုက်ပြိုက် စီးလျက် မောပန်းနေပြီ။

ယာသမားသည် နားခိုရန် အရိပ်ရှာရာက ကြက်နှစ်ကောင်ကို
သတိတရ လှမ်းကြည့်၏။ တစ်ကောင့် အတောင်ကြား တစ်ကောင်
ဝင်ခိုလိုက် ထွက်ပြီး ခွပ်လိုက် လုပ်နေကြပြီ။ ယာသမား မနားနိုင်သေး
ပါ။ ဝါပင်တွေကြားမှ အသာသွားသည်။ အနားရောက်မှ အသာ ထွက်
ဖမ်းသည်။ ကြက်နှစ်ကောင်မှာ ပြေးနိုင်စွမ်း လုံးဝ မရှိတော့ချေ။



အကြံကုန် ဂဠုန် ဆားချက်

နဂါးတစ်ကောင်သည် သမုဒ္ဒရာအောက်မှ တက်လာ၏။ လူသံ သူသံ များကို နားထောင်ရင်း ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားရင်း မြူးထူးရွှင်ပျနေသည်။

မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သံ ကြားရသည်။

အကယ်စင်စစ် မုန်တိုင်း ဟုတ်၏လော၊ ကောင်းကင် တစ်ခုသို့ နဂါး လှမ်းကြည့်သည်။ ဂဠုန် တောင်ဟုန်သံ ဖြစ်သည်။ ဂဠုန်သည် နဂါးအား မြင်သောကြောင့် ထိုးဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

နဂါးသည် ရေထဲသို့ ပြေးဆင်း ငုပ်ဝင်ချင်၏။ သူ့အတွက် အလုံခြုံ ဆုံးနေရာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ဂဠုန် လာရာဘက်သို့ ပြေးသွားမှသာ ရေစပ်သို့ ရောက်မည်။ ရန်သူ့လက်တွင်း ပြေးဝင်ရာ ကြချေမည်။

နဂါးသည် တောအုပ်ဘက်သို့ ပြေးသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အောက်သို့ ဝင်မိသည်။ ချက်ချင်း လူယောင် ဆောင်လိုက်သည်။ လူဖြစ်ကာမျှဖြင့် စိတ်မအေးသေး။ ကမ်းစပ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ လက်သည်း ကြီးကြီး နှုတ်သီး ကောက်ကောက်နှင့် ဂဠုန်သည် ပုဆိုးနီ အင်္ကျီနီနှင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

နဂါးသည် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ ဖြတ်လမ်းအတိုင်း ရွာသို့ အရောက် ပြေးသည်။ လူတောသူတောထဲတွင်ကား သည်ဂဠုန်သည် လူအချင်းချင်းကို သတ်ဖြတ် စားရဲမည် မဟုတ်တန်ရာ။

မကြာမီ တူရိယာသံများ ကြားရသည်။

နဂါးသည် အားတက်လာ၏။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် တအားသွန်ပြီး ပြေးခဲ့သည်။ ရှင်လောင်း လှည့်လာသော လူအုပ်ကြီးနှင့် ဝင်တိုးတော့ သည်။ နဂါးလည်း လူတွေကြားထဲသို့ တိုးဝင်သည်။ နောက်ဆုံးရှိ ဒိုးပတ်ဝိုင်းတွင် ဝင်ရောက် ရောနှောပြီး လက်ခုပ်တီးသည်။

သို့သော် ရှေ့ဆုံးက မောင်ရှင်လောင်း ဖခင် အနီးသို့ လူ တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

ဟာ... အကျိန် ပုဆိုးနီနှင့် ရန်သူပဲ။

နဂါးသည် ချက်ချင်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်။

ဂဠုန်လည်း ရှင်လောင်းလှည့်လာသော လူအုပ်ထဲတွင် ဝင်ရောက် ရောနှောသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ နောက်ဆုံးသို့ တရွေ့ရွေ့ လာသည်။ နဂါးအညှီနဲ့ရှိသောသူကို အနံ့ခံ ရှာဖွေသည်။ နဂါးညှီနဲ့ နံသော သူကို မတွေ့။

သို့သော် ဥယျာဉ်အဝင်ဝ၌ အညှီနဲ့ ရှိသည်။

နဂါးကား သုတ်ခြေတင်နိုင်သမျှ တင်သည်။ ဥယျာဉ်ထဲမှ ထွက် ပြီး ကိုင်းတောထဲ ဝင်သည်။ ကိုင်းတောထဲမှ ထွက်မိလျှင် ကွင်းလဟာ ကြီး ဆီးနေသဖြင့် ပြေးလွှား ဖြတ်သန်းသည်။

ကွင်းတစ်ဖက်တွင် ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိသည်။

နဂါးသည် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် ပြေးလာ၏။ ရွာထဲသို့ ဝင်မိမှ ကွင်းစပ်သို့ လှမ်းကြည့်၏။ ရန်သူသည် မျက်ခြည် ပြတ်သွားပြီ လော။ နဂါးသည် ရွာထဲသို့ ဝမ်းသာအားရ ဝင်ခဲ့၏။ အလှူမဏ္ဍပ်

တစ်ခုကို တွေ့သည်။ များပြားသော လူစုလူဝေးကြီးမှာ ငြိမ်သက်စွာ တရားနာနေကြ၏။

နဂါးလည်း တရားနာနေသူများထဲသို့ ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် ဝင်ရောက် လာကာ တရားနာ၏။ သို့သော် သူသည် တရားတော်ကို ရိုသေ မြတ်နိုးသောကြောင့် တရားနာသူ မဟုတ်၊ ဟန်ဆောင်သူသာ ဖြစ်၏။ တရားစကားသည် သူ့အာရုံထဲသို့ မရောက်။ သူ့အာရုံထဲ၌ ရန်သူ။

သူသည် ဟန်မပျက် တရားနာရင်းက အစွန်သို့ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့ သည်။ မျက်လုံးများကို ငြိမ်ငြိမ် မထားရဲပါ။ ဟော ရောက်လာပြီ။ အင်္ကျီနီ ပုဆိုးနီနှင့် လူယောင်ဆောင်နေသော ဂဠုန်။ ကျီးကန်းတောင်း မှောက် မျက်လုံးများဖြင့် တရားဝင်နာသော ဂဠုန်။ သို့သော် လည်ပင်း တရှည်ရှည်ဖြင့်။

နဂါးသည် သံဃာစင်အောက်သို့ ဝင်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ကြို့ အိမ်ကြားသို့ ဝင်သည်။ ရွာပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ ဟိုအဝေးတွင် ပြာမှောင်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီး။ နဂါး ဝမ်းသာ၏။ အားကုန် ပြေး၏။ ပြေးရင်းက နောက်သို့ ပြန်ကြည့်၏။ အင်္ကျီနီ ပုဆိုးနီနှင့် ရန်သူသည် ခြေဖြင့်လိုက်လျှင် ကြာမည်စိုးသဖြင့် ဂဠုန်အသွင်သို့ ချက်ချင်း ပြောင်း ၏။ ပြင်းထန်သော တောင်ဟုန်သံ ပေးလျက် ပျံဝဲလာလေ၏။

နဂါးလည်း လုံးဝ အသွင်မပြောင်း။ လုံးဝ လှည့်မကြည့်။ အစွမ်း ကုန် ပြေးရာက ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

‘လက်မတင်ကလေးကွာ၊ နာသကွာ’

ဂဠုန်မှာ တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် မကျေမနပ် အော်ဟစ် နေမိတော့၏။

‘သည်နဂါးကို တစ်နေ့နေ့ မိရမှာပေါ့ကွာ၊ မိတဲ့နေ့ကျမှ ဦးနှောက် တွင် မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကောင်လုံး စားပစ်မယ်၊ သိကြရောပေါ့’

ဂဠုန်သည် လူယောင် တစ်ဖန် ဆောင်လိုက်သည်။ ရေပြင်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေရာက အကြံ ပေါ်လာသည်။

သည်လို ထိုင်ကြည့်နေရင် ရေထဲက ခေါင်းဖော်ကြည့်တဲ့ နဂါးက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သည်တော့...

သူသည် ချက်ချင်း တဲတစ်လုံး ထိုးသည်။ ဆားချက်ဒယ်နှင့် မီးဖို၊ ရေခပ်ရန် အိုး စသည်များ ချက်ချင်း ရှာဖွေသည်။ မီးခိုး တအူအူဖြင့် ဆားချက်သမားအဖြစ်သို့ ချက်ချင်း ပြောင်း၏။ သို့သော် သူသာ သေသွားသည်။ နဂါးကား ပေါ်မလာပါ။





စန္ဒဂုတ် စစ်တိုက်သလို

တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်များကို ချန်လှပ် ကျော်လွှားပြီး အထည်ကြီးများကို တက်ကိုင်သဖြင့် ဆုံးရှုံးရသူများအား ထိုစကားပုံဖြင့် ခိုင်းနှိုင်းလေ့ရှိကြသည်။

ပညာရှိသော်လည်း အငြိုးကြီးသော ပုဏ္ဏား၊ ရက်လည်း ရက်စက်သော ဇာနက္က ပုဏ္ဏားသည် ဓနနန္ဒမင်းအား ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။ ထိုမင်းအား ဖြုတ်ချနိုင်မည့် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်အား လက်သပ် မွေးသည်။ သူကား စန္ဒဂုတ္တတည်း။ စန္ဒဂုတ်သည် လူသူ စုဆောင်းကာ မြို့ကြီးရွာကြီးများကို တိုက်ခိုက်ရာ အရှုံးနှင့်ချည်း ရင်ဆိုင်ရသည်။ သို့အတွက် ပြည်ရွာအတွင်း လူထုအမြင် နားထောင်သောအားဖြင့် စနည်းနာကာ ရွာသိမ် ရွာငယ်များကို စတင် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရပ်ကြီးရွာကြီးများ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မြို့များ၊ နောက်ဆုံးတွင် မင်းနေပြည်တော်ကို ဝန်းရံ တိုက်ခိုက်သောအခါ အောင်မြင်လေ၏။

ဇာနက္ကပုဏ္ဏားနှင့် ဓနနန္ဒမင်း၊ ဇာနက္ကပုဏ္ဏားနှင့် စန္ဒဂုတ္တ လူလင်တို့ အကြောင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပေ၏။

မြစ်ရေကိုတားသော မင်း

ပုဗ္ဗပုရဟု ခေါ်သော ပါဠိလိပုတ်ပြည်၌ ဓနနန္ဒမင်း မင်းပြု၏။
ထိုမင်းကား ရွှေငွေ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့ကို စုဆောင်းသည်။
မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် ဆက်သလာသော အခြား ပစ္စည်းများကိုလည်း ရောင်းချ
ကာ ကျောက်သံပတ္တမြား ဖြစ်အောင် လုပ်သည်။ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေ
များပြားလာသောအခါ ဂင်္ဂါမြစ်ကို ပိတ်ဆို့သည်။ တွင်းကြီးတူးကာ
ရတနာ ကုဋေ ရှစ်ဆယ်ဖိုးကို မြှုပ်နှံသည်။ အပေါ်မှ မြေဖို့၊ ကြေးရည်
သလွဲရည် လောင်းသည်။ ရေမဝင်နိုင်ကြောင်း သေချာတော့မှ တားထား
သော ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဓနနန္ဒမင်းသည် သည်တစ်ကြိမ်သာ မဟုတ်။ နောက်ထပ်လည်း
မြစ်ရေကို တားကာ ဥစ္စာများ ထပ်မံ မြှုပ်နှံပြန်သည်။ သို့ကြောင့် ဓနနန္ဒ
မင်းအား 'ပိုက်ဆံစုသော ကပ်စေးနဲ့' မင်းဟု တိုင်းသူပြည်သားများက
ပြောင်လှောင်ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။

ထိုသို့ အခေါ်ခံရဖန် များသောအခါ ဓနနန္ဒမင်း ရှက်၏။ ထို
အခေါ် ထိုစကား မမှန်ကန်ကြောင်း ပြသရန် စိတ်ကူး၏။ နန်းတော်အနီး
တွင် အလှူမဏ္ဍပ်ကြီး ကြီးကျယ်စွာ ဆောက်လုပ်၏။

ပုဏ္ဏားကြီးများအား တစ်သိန်းတန်၊ ပုဏ္ဏားငယ်များအား အသပြာ
တစ်ထောင်တန် ပစ္စည်းများ လှူဒါန်းမည်ဟု ကြေညာ၏။

လှူဒါန်းမည့်နေ့တွင် ဓနနန္ဒမင်း ထွက်စံ စံပယ်တော်မူလာ၏။
အလှူခံများ၏ နေရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ စလွယ်တွေ၊ ခေါင်းဆောင်း
တွေနှင့် ပုဏ္ဏားတွေ စီရိနေ၏။ ထိုအထဲတွင် ကုန်းကုန်းကွကွ ပုဏ္ဏား
တစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ ဘုရင် မျက်နှာ ညို၏။

'သွားကလည်း ကျိုးသေး၊ ခြေကလည်း ခွင်သေး၊ လက်ကလည်း
သိမ်သေးတဲ့ ဟိုပုဏ္ဏားယုတ်ကို ဆွဲထုတ်ကြစမ်း၊ ရာရာစစ ပုဏ္ဏားကြီး
တွေ နေရာမှ နေသေး'



ထိုပုဏ္ဏားကား ဇာနက္က ပုဏ္ဏား ဖြစ်သည်။
သူ့အကြောင်းကို ဘုရင် မသိသော်လည်း မှူးမတ် အများစုက

ကောင်းစွာ သိ၏။ သူသည် တက္ကသိုလ်ပြည်သား ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်၏။
 ဗေဒင် သုံးပုံ တတ်၏။ မန္တရား မန္တန် ဥပါယ်မာယာလည်း ကျွမ်းကျင်၏။
 ထိုပုဏ္ဏားသည် အမိကို လုပ်ကျွေးနေရာ တစ်နေ့သောအခါ လှည့်လည်
 အလှူခံရာမှ ပြန်အလာတွင် အိမ်ဝ၌ ငိုကြွေးနေသော အမိကို မြင်၏။
 ငိုကြွေးခြင်းအကြောင်းကို သားက စုံစမ်းသောအခါ သင်သည် မကြာမီ
 မင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လူတွေ ပြောကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု မိခင်က
 ဖြေ၏။

ထိုအခါ သားဖြစ်သူ ဇာနက္က ပုဏ္ဏားက အခြံအရံများစွာ ရှိသော
 မင်း၏ မယ်တော်ဖြစ်လျှင် ပို၍ မကောင်းလောဟု ပြန်မေး၏။ မိခင်သည်
 သား၏ အပြုစု အယုယကိုသာ ခံလိုသဖြင့် သားအား ဘုရင် မဖြစ်စေလိုပေ။
 ‘နေပါဦး အမေ၊ ကျွန်တော်မှာ မင်းဖြစ်စရာ ဘာလက္ခဏာ ရှိလို့တုံး’
 ‘ငါ့သားရဲ့ အပေါ်သွား သွားစွယ်ဟာ မင်းဖြစ်မယ့် အစွယ်ပဲ
 သားရဲ့။ လူတိုင်းက ဇာနက္ကဟာ မကြာခင် မင်းဖြစ်လိမ့်မယ်ချည်း ပြောနေ
 ကြလေရဲ့’

‘လွယ်ပါတယ် မယ်မယ်ရာ’

ဇာနက္ကသည် တံခါးခုသော ကျောက်ခဲကို ယူသည်။ မင်းစွယ်ကို
 ရိုက်ချိုးသည်။ သွေးစက်စက် ကျနေသော သွားကို လက်ဝါးပေါ် တင်သည်။
 ‘မင်းဖြစ်မယ့် အစွယ် မရှိတော့ဘူး အမေ၊ အငို တိတ်တော်မူပါတော့’
 ပါးစပ်ထဲမှ သွားတစ်ချောင်းကို ရိုက်ချိုးပစ်ရခြင်းမှာ ဇာနက္က
 အတွက် အပန်းမကြီးလှ။ သို့သော် ထိုသတင်း ပျံ့နှံ့သွားသောအခါ
 ‘မင်းအဖြစ်ထက် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးသူအဖြစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ သားထူး
 သားမြတ်ဟဲ့’ ဟု အုတ်အော်သောင်းသဲ ချီးမွမ်းကြ၏။

အကြောင်းသိများက ဇာနက္ကအား ကြည်ညို လေးစားကြ၏။

ခနနန္ဒမင်း၏ မှူးမတ် အများစုမှာလည်း ဇာနက္ကပုဏ္ဏားအား
 ကြည်ညိုကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့အတွက် နှင်မထုတ်ရန် ဖျောင်းဖျက်ကြ၏။

‘အရှင်မင်းကြီး၊ အလှူရှင်ဟာ အလှူခံကို သည်လို မလုပ်ကောင်းပါ ဘုရား’

‘သည်ပြင်သူတွေ နေပေစေ၊ သည်ပုဏ္ဏားကို ငါ သဘောမကျဘူး။ နှင်ပစ်’

အမတ်များ မနေသာပါ။ ပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ နေရာသို့ လာခဲ့သည်။ လာသော်ငြား သူတို့ ကြည်ညိုသော ဇာနက္ခအား မနှင်ရဲ။

‘ခက်တာပဲကွာ၊ ဘုရင် ခိုင်းလို့ လာရပေမဲ့ ထွက်သွားလို့ ပြောရမှာ အတော် ခက်တာပဲ၊ အေးလေ... အလှူရှင်က စေတနာ မရှိဘဲနှင့်တော့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းကို မက်မောပြီး ကပ်တွယ်နေတာ မကောင်းပါဘူး’

ဇာနက္ခအနီးတွင် ရပ်ကာ သည်စကားကိုချည်း ထပ်ကာ တလဲလဲ ပြော၏။ ဘုရင်ထံ လှမ်းကြည့်သည်။ မိမိအား အဝေးမှ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ငါ့ကို သင်းတို့ အလိုမရှိပါတကားဟု ဇာနက္ခ သိပြီ။

ဇာနက္ခသည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်၏။ ပုဏ္ဏားတို့၏ အဆင်တန်ဆာ ဖြစ်သော စလွယ်ကို ဆွဲဖြတ်သည်။ အသင့်ပါလာသော ရေသွန်းကရားကို မဏ္ဍပ်တိုင်၌ ရိုက်ခွဲသည်။

‘သည်မြေပြင်ပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှတွေဟာ ဓနနန္ဒမင်းရဲ့ ရန်သူတွေ ဖြစ်စေသတည်း’

ကျယ်လောင်စွာ ကျိန်ဆဲသည်။ ဓနနန္ဒမင်း ကြားသည်။ ချက်ချင်း အမိန့်ပေးသည်။

‘ဟဲ့ ဖမ်း ဖမ်း၊ ပုဏ္ဏားယုတ်ကို မိအောင် ဖမ်း’

မင်းချင်းတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ထသည်။ ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းဆီးသည်။ ဇာနက္ခ မပြေးသာ။ မပြေးသာစေကာမူ နန်းတော်ထဲသို့ စွတ်ရွတ် ဝင်ပြေးသည်။ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေကြားတွင် မင်းချင်းများ ရှာဖွေကြသည်။

ဇာနက္ခ လွတ်ပါသလော။ မလွတ်ပါ။

အလင်းရောင် နည်းသော အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် မင်းချင်း နှစ်ယောက်က သူ့ကို တွေ့သည်။ သို့ရာတွင် ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် မဟုတ်။ အဝတ် လုံးဝမပါသော အစေလက တက္ကတွန်း တစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇာနက္ကမှန်း မသိဘဲ ရှောင်သွားကြသည်။

နန်းတော်ထဲသို့ ဇာနက္ကပုဏ္ဏား ဝင်ပြေးသည်ကို သေချာစွာ မြင်လိုက်ကြရ၏။ သို့ပါလျက်နှင့် ရှာမတွေ့သောအခါ အစောင့်အကြပ် ထူထပ်စွာ ချထားတော့၏။ ဇာနက္ကလည်း ထွက်ပေါက် ပိတ်နေသည့် အတွက် တစ်ဆောင်မှ တစ်ဆောင်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ရွှေ့ပြောင်း၏။

ဓနနန္ဒမင်း၏ သားတော်အမည်ကား ပဗ္ဗတကုမာရ။

ငယ်ရွယ်သော မင်းသားကလေးသည် အလှူမဏ္ဍပ်ထဲ၌ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မသိပါ။ သူ၏ အခြံအရံများလည်း မသိပါ။ ထိုသူများထဲ သို့ အဝတ်မပါသော ဇာနက္က ရောက်သွားသည်။ သူတော်စင်အမှတ်ဖြင့် နေရာပေးကြသည်။

ဓနနန္ဒမင်း ငိုကြွေးရပြီ

ဇာနက္ကပုဏ္ဏားသည် လှည့်ပတ်တတ်၏။ ဖြားယောင်းတတ်၏။ သို့ အတွက် ပဗ္ဗတမင်းသား၏ စံနန်းတော်တွင် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခွင့် ရ၏။ သူသည် သူငယ်တို့ နှစ်သက်သော စကားများကို ပြော၏။ သူငယ်တို့ နှစ်သက်ရာရာများကို ဆောင်ရွက်၏။

များမကြာမီပင် ဇာနက္ကပုဏ္ဏားသည် ပဗ္ဗတ မင်းသားငယ်၏ ယုံကြည်ကိုးစားစရာ ဆရာကြီး ဖြစ်လာတော့သည်။

ထိုအခါ မြို့ပြင်သို့ထွက်သော ဥမင်လမ်း ရှိကြောင်း၊ ဥမင်တံခါး သံကောက်ကို မယ်တော် သိမ်းကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ ပုဏ္ဏား လည်း မိဖုရားကြီးထံမှ သံကောက် (သော့) ရအောင် တောင်းနည်းကို မင်းသားအား သင်ပေးသည်။

ကြောက်လျှင် လွဲ ရဲလျှင် မင်းဖြစ်

တစ်နေ့သော် သူငယ်များမှာ အစားကောင်း စားကြရသဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြလေ၏။ သန်းခေါင်အချိန်တွင် ပုဏ္ဏားကြီး နိုးလာသည်။ ပဗ္ဗတမင်းသားထံ သွားသည်။ ညင်သာစွာ နှိုးပြီး ဆွဲခေါ်ခဲ့ သည်။ လက်ထဲသို့ သန်လျက်ကို ထိုးပေးသည်။

‘စန္ဒဂုတ်ရဲ့ လည်ဆွဲကို တိတ်တိတ်ကလေး ယူခဲ့၊ ထုံးထားတာ ချည်ထားတာကို ဖြေပြီး မယူရဘူး၊ ဖြတ်ပြီး မယူရဘူး၊ နှိုးပြီးလည်း မတောင်းနှင့်၊ နားလည်တယ်နော်။ ကဲ... သွား’

အတန်ကြာသောအခါ ပဗ္ဗတ ပြန်လာသည်။

‘ဖြေလည်း မဖြေရ၊ ဖြတ်လည်း မဖြတ်ရ၊ နှိုးပြီးလည်း မတောင်း ရဘူး ဆိုတော့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဆရာ’

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ကောင်းသည် ဆိုးသည် မဝေဖန်ဘဲ သန်လျက် ကို ပြန်ယူထားလိုက်လေ၏။ ပဗ္ဗတလည်း သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားကာ အိပ်လေ၏။

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ပုဏ္ဏားငယ်အသွင်ဖြင့်နေရသော သူငယ်များသည် တောင်းရမ်း ရသမျှကိုသာ ဖြစ်သလို ချက်ပြုတ် စားသောက်ရသည်။ မကောင်း တစ်နပ်၊ ကောင်းတစ်နပ် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဂနာထမင်း အလှူရှင် ပေါ်လာသည်။ မြန်ယုက်စွာ အဝအပြီ စားကြသည်။ ညဉ့်အချိန်တွင် ကုလားသေ ကုလားမော ယစ်ဝစွာ အိပ်တော့သည်။

သန်းခေါင်ယံတွင် ပုဏ္ဏားကြီး နိုးလာ၏။ စန္ဒဂုတ်ကို နှိုးကာ သန်လျက်ပေးသည်။ ပဗ္ဗတအား ခိုင်းနည်းအတိုင်း ခိုင်းသည်။ စန္ဒဂုတ် ကား ရွှေနဘောတန်ဆာကို တမုတ်ကြိုး မပြတ်ဘဲ မဖြော့ဘဲ ယူလာနိုင်၏။ သို့သော် သန်လျက်သွားတွင်ကား သွေးတွေ ရွဲနေသည်။

ထိုနေ့မှ အစပြုပြီး စန္ဒဂုတ်မှာ အဖော်မဲ့လေပြီ။ ပုဏ္ဏားကြီး၏ နောက်မှ တစ်ယောက်တည်း လိုက်ရ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း ဗေဒင်သုံးပုံကို ပြီးပြည့်စုံအောင် သင်ပေး၏။ ယောက်ျားကောင်းတို့ တတ်အပ်သော စစ်ဆင်၊ စစ်တက်နှင့် အတိုက်အခိုက် ပညာများပါ သင်ပေးပြန်၏။

စန္ဒဂုတ်လည်း ပညာသင်ရင်း အရွယ် ရောက်လာ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း မြှုပ်နှံ သိုဝှက်ထားသော ရတနာများကို စန္ဒဂုတ် လက်ထဲသို့ အပ်၏။ စန္ဒဂုတ်သည် ထိုဥစ္စာဘဏ္ဍာများ ပေးကမ်းကာ ရဲမက်မိုလ်ပါ စုဆောင်းကာ ဓနနန္ဒမင်းအား စစ်ပြုလေတော့၏။

သို့ရာတွင် စစ်ဆင်ပုံ လွဲချော်နေ၏။

စန္ဒဂုတ်၏ တပ်များသည် ပစ္စင်၊ ရင်တား၊ ပြအိုး၊ ကျုံး၊ မြောင်း အခိုင်အခံရှိသော မြို့များကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရာ အစွန်အဖျားနေ ကလန် သံပျင်များက နောက်ပိုး သိပ်ပြီး တိုက်ခိုက်သဖြင့် တပ်ပျက်၏။ ရည်မှန်းသော မြို့များသို့မရောက်မီ အစွန်အဖျားရှိ ဘုရင့် သစ္စာခံများက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆီးဆို့ချေမှုန်းသဖြင့် အရေးမလှ။

ပျက်ဖန် များသောအခါ စန္ဒဂုတ်မှာ စနည်းနာ ထွက်ရတော့သည်။

စနည်းနာခြင်းမှာ 'ငါ ဘာမှားနေသတုံး' ဟူသည်ကို သိရန် လူထုအသံကို လိုက်လံ နားထောင်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မုန့်သည်မ၏ စကား

စနည်းနာသူတို့သည် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် လိုက်လံ စနည်းနာကြရာ မှတ်လောက်သားလောက်သော စကားကို မရကြ။ သို့ရာတွင် စိတ်မပျက်ဘဲ ဆက်လက်လာကြရာ ဆွမ်းခံဝင်ချိန်တွင် ရွာငယ်တစ်ရွာသို့ ရောက်၏။ ရွာတံခါး အပြင်တွင် မုန့်သည်မ တစ်ယောက် မုန့်ကြော်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဝင်နားကြ၏။

မုန့်သည်မှာ သူ့တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပေ။ သား တစ်ယောက်
လည်း မုန့်အိုးကင်းဘေးတွင် ရှိနေ၏။

‘အမေ မုန့်ပေးတော့လေဗျာ’

မုန့်သည်မသည် သားရှေ့သို့ မုန့်တစ်ခု ချပေး၏။ မုန့်သည်မ၏
သားသည် အလယ်သားကို နှိုက်စား၏။ အနားသားကို လွင့်ပစ်ပြီး
မုန့် ထပ်တောင်း၏။

‘အမေ၊ မုန့်ပေးပါဦး။ မဝသေးဘူးဗျာ’

မအေသည် မုန့်တစ်ခု ထပ်ပေး၏။ သူ့သား မည်သို့စားသဖြင့်
သည်မျှမြန်ဆန်စွာ ကုန်ရသည်ကို သိရန် ငဲ့စောင်းကြည့်၏။

‘ဟဲ့ နင်... မုန့်စားပုံက စန္ဒဂုတ်မင်းသား ပြည်ထဲအရေးကို လုပ်
ကြံသလိုပါပဲလား’

သားဖြစ်သူ မော့ကြည့်၏။

‘အမေ ကျွန်တော် မုန့်စားတာနှင့် စန္ဒဂုတ်မင်းသား ပြည်ထဲအရေး
ကို လုပ်ကြံတာနှင့် ဘယ်လို တူနေလို့တုံး’

‘နင် မုန့်စားတာ အဖျားအနားက စပြီး ဖဲ့ရွဲ့မစားဘဲ အလယ်သား
ကို ထွင်းစားတယ် မဟုတ်လား၊ စန္ဒဂုတ်မင်းသားလည်း မင်း ဖြစ်ချင်လို့
ပြည်ထဲအရေးကို လုပ်ကြံတာ ပြည်စွန့်ရွာနားက စပြီး မလုပ်ကြံ မသိမ်း
ပိုက်ဘဲ မင်းနေပြည်တော် အလယ်ကို ဝင်ပြီး လုပ်ကြံတော့ ပျက်တာပေါ့။
ဒါကြောင့် နင် မုန့်စားပုံက စန္ဒဂုတ်မင်းသား ပြည်ထဲအရေး လုပ်ကြံပုံနှင့်
တူတယ် ပြောတာဟဲ့’

စနည်းနာသူတို့အတွက် အဖိုးတန်စကား ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်
စန္ဒဂုတ်ရှိရာသို့ ပြန်သွားကြကာ ကြားသိ မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှကို မချန်မခြင်း
ဘဲ စန္ဒဂုတ်အား ပြန်ကြားကြလေ၏။

စန္ဒဂုတ်လည်း ထိုအခါတွင်မှ မိမိ၏ အမှားကို မြင်သည်။ မြို့သိမ်
ရွာငယ်များ၊ နေပြည်တော် အစွန်အဖျားများကို သိမ်းသွင်းသည်။ အင်အား

သံကိုကြွက်စား သားကိုစွန်ချီနှင့် မြန်မာ့ရိုးရာစကားပုံ ပုံပြင်များ

ကြီးအောင် ပြုသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရွာကြီးနှင့် မြို့ငယ်များ၊ ထို့နောက် မြို့ကြီးများကို လုပ်ကြံသိမ်းယူသည်။ ဓနနန္ဒမင်းမှာ တစ်နေ့တခြား အားနည်းလာရာ နေပြည်တော်ကို စန္ဒဂုတ် လုပ်ကြံချိန်တွင် မခုခံနိုင်ဘဲ ဆုံးရှုံးရလေတော့၏။





ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်း မတတ်

ရှေးသရောအခါက အရိမဒ္ဒနာပူရခေါ် ပုဂံပြည်ကြီး၌ သူကြွယ် လင်မယား တွင် သားတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ အမည်မှာ မောင်ပုံ ဟူပေသည်။

မောင်ပုံသည် ပန်တျာအတတ်တွင် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်၏။ ဆရာတစ်ယောက်ထံတွင် ပန်တျာအတတ် သင်ပါရစေဟု ခွင့်ပန်၏။ မိဘတို့သည် ကုန်သွယ် လယ်လုပ်မှုကို လိုလားသော်လည်း သားအား ချစ်သောကြောင့် စောင်းဆရာကြီးထံသို့ သွားရောက် အပ်နှံထားလိုက်ကြလေ၏။

စောင်းဆရာကြီးသည် မောင်ပုံအား သူကြွယ်၏သား ဖြစ်သောကြောင့် စောင်းအတတ်ကို ဂရုတစိုက် သင်ကြားပေး၏။

စောင်းပညာမှာ ခက်ခဲနက်နဲသဖြင့် အလွယ်တကူ မတတ်ပေ။ စည်းဝါးကို နားယဉ်စေကာမူ စောင်းကြိုးကျစ်တတ်ရန် လိုသေးသည်။ စောင်းကြိုးကျစ်တတ်သော်လည်း စောင်းကြိုး တပ်ဆင်တတ်ရန် များစွာ လေ့ကျင့်ရသေးသည်။

မောင်ပုံသည် စောင်းသမားတို့၏ တတ်အပ်သော ပညာများကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တိုးတက် တတ်မြောက်နေသော်လည်း စောင်းသမားကြီး လောက်လောက်လားလားကား မဖြစ်သေးချေ။

မဖြစ်သေးစေကာမူ စောင်းကြိုးအတွက် လိုအပ်သော ပိုးချည်
ကိုကား မိဘထံသို့ မကြာခဏ မှာကြားသည်။

မောင်ပုံ၏ မိဘများမှာ ပန်ကျာအတတ်နှင့် နီးစပ်သူများ မဟုတ်။
ယာထဲတွင် ပဲ၊ ပြောင်း ကြိလျှင် ခုနစ်ရက်ဖြင့် အပင် ပေါက်လာသည်ကို
မြင်နိုင်၏။ ပန်ကျာအတတ်ကား ပြောင်းကြီခြင်း မဟုတ်၊ ပဲကြီခြင်း
မဟုတ်။ ဤသည်ကို နားမလည်၊ အလွန် ဒုံးဝေးသူများ ဖြစ်သဖြင့်
'ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ်' ဟု ပြက်ရယ်ပြုကြ၏။

စင်စစ်သော်ကား အဆုံးတစ်နေ့တွင် သူကြွယ်သား မောင်ပုံသည်
စောင်းအတတ်ပညာကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်လျက် မိဘရပ်ဌာန်သို့
ကြော့မော့စွာ ပြန်လာမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် မည်မျှ အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်စေကာမူ မအောင်မြင်၊
မည်မျှ ကြိုးစားစေကာမူ အပြီးတိုင် မရောက်သော ကိစ္စများအတွက်
ထိုစကားပုံကို အသုံးပြုကာ ပုံခိုင်းလျက် ရှိကြပေသည်။



သူ့ကိုဖျက် ကိုယ် အရင်ပျက်

ရှေးသရောအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ပညာမဲ့သော ဘုရင်ကြီး တစ်ပါး မင်းလုပ် အုပ်ချုပ်တော်မူသတတ်။

ထိုဘုရင်ကြီးထံတွင် ခဝါ အလုပ်ဖြင့် အမှုတော်ထမ်းသော ခဝါ သည် တစ်ဦးလည်း ရှိလေ၏။ သူသည် အမှုတော်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်သဖြင့် ဆုတော်များ မကြာခဏ ချီးမြှင့်ခံရ၏။ သို့ကြောင့် ခဝါသည်၏ အနေအထိုင်မှာ တစ်နေ့တခြား ကောင်းမွန် မြင့်တက်လာခဲ့ လေ၏။

ခဝါသည်၏ အိမ်နီးချင်းများသည် ခဝါသည် မိသားစု အခြေအနေ ကောင်းသည်ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာကြ၏။ ဝမ်းမြောက်စကား ဆိုကြ ၏။ သို့ရာတွင် အိုးလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသော အိုးထိန်းသည်မှာမူ ဝမ်းမမြောက်နိုင်ပေ။ ခဝါသည် ကောင်းစားသည့်အတွက် မိမိအားလည်း မည်သို့မျှ မထိခိုက်။ သို့ပါလျက်နှင့် မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေသာ ဖြစ်ပေါ် ပွားများနေ၏။

သို့အတွက် ခဝါသည်အား ဘုရင် အမျက်ရှအောင် မည်သို့ လုပ်ရပါမည်နည်း ဟူသည်ကိုသာ အချိန်ရှိသရွေ့ တွေးတောနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ခဝါသည် ဒုက္ခတွေ့စရာ အချက်ကောင်းကို တွေး၍ ရလာသည်။ ချက်ချင်းပင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ရှာဖွေ စုဆောင်းလျက် နန်းတော်သို့ အစား ဝင်ခဲ့တော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အိုးထိန်းသည် ဆက်သသော ပစ္စည်းများကို နှစ်သက်သဖြင့် မည်သည့်ကိစ္စ ရှိသနည်းဟု အရေးတယူ မေးမြန်းတော်မူသည်။ အိုးထိန်းသည်ကလည်း မိမိသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဘုန်းကျက်သရေ တိုးတက်ရေးကိုသာ အစဉ် ကြံဆ တွေးတောနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ကောင်းသော အကြံတစ်ခုရသဖြင့် ရှေ့တော်သို့ ဝင်ကာ တင်လျှောက်ရပါကြောင်း တင်လျှောက်၏။ အိုးထိန်းသည်သည် သူ၏ အတွေးကို တစ်ဆက်တည်း တင်လျှောက်၏။

‘ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူသော ရေမြေ့သခင် အရှင်မင်းမြတ် ဘုရား...၊ အရှင်မင်းမြတ်၏ ဆင်ဖြူတော်သည် အမည်ခံ မျှသာဖြစ်၍ စင်စစ်မှာမူ အမည်းကြီးသာ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား’

အိုးထိန်းသည် တင်လျှောက်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မင်္ဂလာ မင်းစီးဆင်မှာ ဆင်ဖြူတော်ဟု ခေါ်သော်လည်း မျက်မြင်အားဖြင့် ဖြူဖွေးမနေပါ။ ဆင်ဖြူတော်တို့တွင် ရှိမြဲဖြစ်သော အင်္ဂါရပ်အချို့ ပါဝင်နေသည့် ဆင်မည်းသာ ဖြစ်၏။

သို့အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်က စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် မေးတော်မူ၏။

‘သို့ဖြစ်လျှင် မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်နည်း မောင်မင်း’

‘ညစ်ထေးနေသော အဝတ်အထည်များကို ဖြူစင်စေရန် လျှော်ဖွပ်သည့်နည်းတူ အရှင်မင်းမြတ်၏ မင်္ဂလာ ဆင်တော် အမည်းကြီးကို လျှော်ဖွပ်ပါက ဖွေးဖွေး ဖြူလာပါလိမ့်မည် ဘုရား၊ ထိုအခါတွင် ငွေတောင်ကြီးတမျှ ဖြူဆွတ်သော ဆင်ဖြူတော်အစစ်ကို ပိုင်ဆိုင်သော အရှင်မင်းကြီးအား တစ်ရာတစ်ပါးသော ထီးဆောင်းမင်းတို့ ခညောင်း ရိုသေ

လာကြသဖြင့် ဘုန်းတန်ခိုး ကျက်သရေများ လွန်စွာ တိုးတက်လာပါလိမ့်မည် ဘုရား’

ပြည့်ရှင်မင်းသည် ထိုစကားကို များစွာ နှစ်ခြိုက်၏။ ငါ၏ အကျိုးကို အမှန်ပင် လိုလားသူပေတည်းဟု မှတ်ယူတော်မူကာ ဆုလာဘ်များ ပေးသနားတော်မူလိုက်လေ၏။

အိုးထိန်းသည်မှာ ဆင်မည်းကို ဖြူအောင် မလုပ်နိုင်မှုဖြင့် ခဝါသည် မင်းဒဏ်သင့်မည်ကို မြင်ယောင်လျက် ပျော်တပြုံးပြုံးဖြင့် ပြန်သွား၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ခဝါသည်အား ရှေ့တော်သို့ ခေါ်တော်မူ၏။ အိုးထိန်းသည် အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဆင်မည်းကို ဖြူအောင် ဖွပ်လျှော်ဆက်သစေ မိန့်တော်မူ၏။

ခဝါသည်မှာ မင်းခွင်စိုးပါး ဝင်ထွက် ခစားသက်ကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် မျက်စိလျင်၊ နားပါး နှုတ်လျှာ သွက်၏။ သို့ကြောင့် ဘယ်နေ့က ဘယ်သူ ဝင်ရောက် ခစားသည်၊ ဘာတွေ ဖြစ်သည်များကို စပ်စုထားသဖြင့် အိုးထိန်းသည် လက်ဆောင်တော်များ ယူလာကြောင်း သိထားသည်။

ထိုအခါ ဆင်မည်းကို ဖြူအောင် ဖွပ်စေ အမိန့်တော်မှာ အိုးထိန်းသည်၏ လက်ချက် ဖြစ်ရမည်ဟု ဒက်ခနဲ သိ၏။ သို့ကြောင့် သဘာဝက မည်းနေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြူအောင် ဖွပ်မတုံးဟု စောဒက မတက်။ သက်ရှိသတ္တဝါ အမည်းကို ဖြူဆွတ်အောင် လုပ်လျှင် သေသွားပါလိမ့်မည် မလျှောက်။ လျှောက်နေ၍လည်း သည်ဘုရင်ရူး နားဝင်ဖွယ် မရှိဟု ယုံကြည်ရကား ဖွတ်မြီးဖြင့် ဖွတ်ကို ချည်ရန် စိတ်ကူးရလေ၏။

‘မှန်ပါ ဘုရား၊ မင်္ဂလာ ဆင်တော်ကို ဖြူအောင် ဖွပ်ရရင် သာမန် ဖွပ်လျှော်လို့ မရပါဘူး၊ အိုးထဲထည့်ပြီး ပြုတ်မှ အဖွပ်ရ လွယ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား၊ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မျိုးမှာ မင်္ဂလာ ဆင်တော် ပြုတ်ရန် အိုးမရှိပါသောကြောင့် အိုးတစ်လုံး သနားတော်မူပါ ဘုရား’

ပြည့်ရှင်မင်းတွင်လည်း ဆင်တစ်ကောင် ဝင်လောက်သော အိုး မရှိပါ။ သို့ကြောင့် မူလ အကြံရှင် အိုးထိန်းသည်အား မင်္ဂလာ ဆင်တော် ပြုတ်ရန် အိုးတစ်လုံး အမြန် ဆက်သစေ အမိန့်ပေးတော့သည်။

သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်ခေတ်တွင် အကျိုးအကြောင်း ပြန်လည် လျှောက်ထားရန် မဝံ့ရဲပါ။ ဗျာဒိတ်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရား... ဆိုကာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ချက်ချင်း သားသမီးတွေကို စုရုံး ခေါ်ငင်ကာ အိုးကြီး လုပ်ရန် စီမံရတော့သည်။ အိမ်ရှိ သားသမီးများနှင့် လုပ်ကိုင်နေလျှင် ကြာမြင့်လွန်းမက ကြာမြင့်မည်။ မတော်တဆ ရာဒေဏ် သင့်နိုင်သည်။ သို့ကြောင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပါ ခေါ်ငင်ပြီး လုပ်ရလေတော့သည်။

တူးယူရသည့် မြေကြီးမှာ မိမိ တစ်နှစ်လုံး အိုးအင်ခွက်ယောက် လုပ်ရန် တူးယူသော မြေကြီးထက် များသေးသည်။ ထိုမျှသော မြေကြီးကို ခြေဖြင့် မနင်းနိုင်။ ဆုံဖြင့်ထည့်ကာ နွားနှင့် လှည့်ကြိတ်ရသည်။ ထို အိုးကြီးကျက်စေရန် မီးတိုက်ရမည်။ ဤအတွက် လိုအပ်သော ထင်းကို ဘုရင်က မပေး။ မိမိဘာသာ တောတက်ပြီး ခုတ်ရရာ တောင်ပုံကန်သင်း ရှိသည်။

အိုးကြီး ပြီးပြီ။ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်အောင် ဖုတ်ပြီးပြီ။ နန်းတော်ရှေ့သို့ ခက်ခဲစွာ သယ်လာပြီး ဘုရင်ကို ဆက်သရသည်။

အိုးကြီး ဆက်သသည့်အတွက် ဆုတော် လာဘ်တော် တစ်စုံ တစ်ရာ မရချေ။ အိုးကြီးလုပ်နေသည့် အတောအတွင်း၌ ဖောက်သည်များ ထံ အပ်နှံနေကျ အိုးများ မလုပ်နိုင်။ သို့ကြောင့် ဝင်ငွေ မရှိ။ အိုးထိန်း သည်မှာ အိုးပြီးသွားချိန်တွင် စားစရာသော်မျှ အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေလေပြီ။

ခဝါသည်ကား အေးအေးပင်။ ဆင်ပြုတ်ရန် အိုးလာယူဟု အမိန့် လာလျှင် သွားယူသည်။ ကြီးမားသော ဖိုခနောက်ပေါ်တွင် အိုးကို တည် သည်။ ရေထည့်သည်။

ဆင်ဦးစီးအား ဆင်ကို အိုးထဲ ထည့်ပေးရန် ညွှန်ကြားသည်။
ဆင်ထိန်းများ ခြံရံလျက် ဆင်ဦးစီးပါ ဆင်ပြုတ်အိုးထဲသို့ ဆင်းသည်။

လပေါင်းများစွာ အိုးထိန်းသည်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ ပင်ပန်း
ကြီးစွာ လုပ်ခဲ့ရသော အိုးကြီးမှာ လက်ဖျစ်တစ်တွက်အတွင်း အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာ ကြေမွသွားလေ၏။

ခဝါသည်သည် ဆင်ပြုတ်မည့်အိုး ဆင်နင်းသော်မျှ မခံ၊ ကွဲသွား
ပါသောကြောင့် ခိုင်ခံ့ထူထဲသော အိုးတစ်လုံး ပေးသနားပါရန် သွားရောက်
လျှောက်ထားတော့သည်။

စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် လုံးဝ မရှိသော ဘုရင်ကြီး ဒေါသထွက်
တော်မူသည်။ အိုးထိန်းသည်အား ရှေ့တော်သို့ အမြန်အလျင် ဝင်ရောက်
ခစားရန် ဆင့်ခေါ်သည်။ အိုးထိန်းသည်မှာ ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ဒူးတုပ်
ခစားလာ၏။

‘ဟယ် အိုးထိန်းသည်...၊ မောင်မင်းရဲ့ အိုးဟာ ဆင်နင်းတာတောင်
မခံပါကလား၊ ဆင်နင်းခံနိုင်တဲ့ အိုးကို အမြန်ဆုံး ဆက်စေ၊ ဆင်နင်းမခံ
နိုင်က ကြီးစွာသော မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ခံရမည်’

အိုးထိန်းသည်လည်း အိမ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်လာသည်။ ဆွေမျိုး
သားချင်းများကို လိုက်လံ စုရုံး ခေါ်ငင်သည်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ
ပြီးနောက် ဆင်နင်းခံနိုင်မည့် အိုးကြီး တစ်လုံးကို အလျင်အမြန် လုပ်လေ၏။

သို့ရာတွင် အိုးထိန်းသည်၏ အိုးမှာ သံအိုး၊ ကြေးအိုး မဟုတ်ချေ။
မြေအိုးသာ ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ ဝန်ကိုခံနိုင်သော အိုး ဖြစ်လာ
ရန်အတွက် အိုးဖင်သည် တစ်ထွာထူရမည် ဆိုပါစို့။ လူထက် ဆင်က
အဆတစ်ရာ လေးသည် ဆိုပါစို့။ အိုးသည် အထွာ တစ်ရာ အတောင်
ငါးဆယ် ထူထဲရမည်။

ထိုကဲ့သို့ တွက်ချက်ပြီး နေ့မအား ညမနား လုပ်ပါလျက် တစ်လ
ဖြင့် အိုးရုပ်လုံး မပေါ်ချေ။ သုံးစွဲရသည့် ရွံ့မှာ များပြားလှသည်။ အိုးကြီး